

I Concurs de relats breus d'Urbanisme

Ciutat i projecte residencial s. XX - XXI

UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALÚNIA
BARCELONATECH

DUOT Departament
d'Urbanisme i
Disseñat del
Territori

iniciativa
digital politècnica
Publicacions Acadèmiques de la UPC

Alcalá Masana, Marta
Alcubierre Sellés, Aina
Almansa I Casanovas, Norah
Artigas Sucarrats, Eduard
Borràs Wilhelmus, Antoni Maximia
Borrull Martínez-abarca, Jordi
Calvís García, Marta
Camps Carre, Bernat
Cazador Ribera, Josep
Coll Aumatell, Josep
Comas Sabadell, Santi
Conde Sacasas, Blanca
Contreras Zamora, Miriam
Correa Humet, Paula
Escuder Barrio, Lluc
Ferdi Sabir, Salima
Fígols Vilarrasa, Marc
Font I Segú, Marti
Font Perpinyà, Roger
Fontanals Pamplona, Maria
Franquès Castellà, Ares
García Sancho, Roger
Garfias Silvestre, Fàtima
Giménez Antonelli, Franco Ignacio
Hernández Cabrera, José Ignacio
Juan López, Elena
Lázaro I Prat, Blanca

Manglano Bueno, Laura
Marin Sotil, Ruth
Martí Perillo, Ignacio
Martinez Saraguayo, Clara Sabina
Mas Carbó, Gràcia
Maseda Martinez, Sara
Melcion Verdés, Guim
Mowszet Basel, Maia Ruth
Muñoz Fernandez, Alejandro
Muñoz Xamena, Caterina
Obach Padrós, Jordi
Ottaviani Paolo Luigi, Maria
Pallares Aznar, Gina
Perez Trilla, Maria
Pons Giménez, Maria
Ramos Mira, Alejandro
Rincón Cucurella, Paula
Rodríguez Escandell, Aura
Sanchez Almirall, Jordi
Sanjuán Benito, Julia
Servera Centelles, Joana
Trabal Gaspar, María
Turon Armengol, Ariadna
Ventura Langa, Maria
Vives García Del Real, Claudia
Weiss Antonia, Sophie

Índex

Introducció	13-29

1r PREMI (ex - aequo)

Urbanidad	33-34

Hernández Cabrera, José Ignacio

El bulevar de los sueños rotos	35-36

Manglano Nueno, Laura

2n PREMI

La treta	37-38

Mas Carbó, Gràcia

3r PREMI

Records d'un passat	39-40

Alcubierre Sellés, Aina

Menció Especial

El retorn a la ciutat	41-42

Conde Sacasas, Blanca

Lluites a sotacoberta humana	43-44

Escuder Barrio, Lluc

Per fi a casa	47-48
<i>Alcalá Masana, Marta</i>	
La meva ciutat	49-50
<i>Almansa I Casanovas, Norah</i>	
Immensa ciutat	51-52
<i>Artigas Sucarrats, Eduard</i>	
El sueño de Isidro	53-54
<i>Borràs Wilhelmus, Antoni Maximia</i>	
Per fi els tres	55-56
<i>Borrull Martínez-abarca, Jordi</i>	
Una altra ciutat, en uns altres temps	57-58
<i>Camps Carre, Bernat</i>	
El pas del temps	59-60
<i>Calvís García, Maria</i>	
Vuelta a la vida	61-62
<i>Cazador Ribera, Josep</i>	
Un nen tonto	63-64
<i>Coll Aumatell, Josep</i>	
Et trobaré a faltar	65-66
<i>Comas Sabadell, Santi</i>	
L'aventura de l'erasmus	67-68
<i>Contreras Zamora, Miriam</i>	
Millor tard que no arribar	69
<i>Correa Humet, Paula</i>	
Fi de la rutina	70-71
<i>Ferdi Sabir, Salima</i>	

El dia a dia de la gavina de ciutat	72-73
<i>Fígols Vilarrasa, Marc</i>	
És important, el caminar	74-75
<i>Font I Segú, Martí</i>	
El cavall soviètic	76-77
<i>Font Perpinyà, Roger</i>	
Una possible estudiant d'arquitectura	78-79
<i>Fontanals Pamplona, Maria</i>	
El joc inevitable	80-81
<i>Franquès Castellà, Ares</i>	
Trajecte de la porta al sofà	82-83
<i>García Sancho, Roger</i>	
Ciudad Satélite	84-85
<i>Garfias Silvestre, Fàtima</i>	
Signos Urbanos	86-87
<i>Giménez Antonelli, Franco Ignacio</i>	
L'aigua controlada pel fill de la ciutat	88-89
<i>Juan López, Elena</i>	
La finestra del bulevard	90-91
<i>Lázaro I Prat, Blanca</i>	
Y perdí el tren	92-93
<i>Marin Sotil, Ruth</i>	
El gato desconocido	94-95
<i>Martí Perillo, Ignacio</i>	
Día 1: La llegada y primeras impresiones	96-97
<i>Martinez Saraguayo, Clara Sabina</i>	

Encàrrecs	98-99
<i>Maseda Martinez, Sara</i>	
L'estàtua del senyor barbut	100-101
<i>Melcion Verdés, Guim</i>	
Plat trencat	102-103
<i>Mowszet Basel, Maia Ruth</i>	
Callejero	104-105
<i>Muñoz Fernandez, Alejandro</i>	
Tardor	106
<i>Muñoz Xamena, Caterina</i>	
El foc que em va casar	107-108
<i>Obach Padrós, Jordi</i>	
La mancha oscura	109-110
<i>Ottaviani Paolo Luigi, Maria</i>	
Gelat de maduixa	111-112
<i>Pallares Aznar, Gina</i>	
Conversa amistosa amb un proveïdor de panots	113-114
<i>Perez Trilla, Maria</i>	
No sóc un rodamons	115-116
<i>Pons Giménez, Maria</i>	
Corriendo sin temporizador	117-119
<i>Ramos Mira, Alejandro</i>	
Atrapa'm	120-121
<i>Rincón Cucurella, Paula</i>	
El neguit davant la monotonía i la falta d'identitat	122-123
<i>Rodríguez Escandell, Aura</i>	

Quadern de viatge: recòrrer Europa des de la visita als plans urbanístics més importants del continent	124-125
<i>Sanchez Almirall, Jordi</i>	
El Iliri	126-127
<i>Sanjuán Benito, Julia</i>	
El barri del “sud”	128-129
<i>Servera Centelles, Joan</i>	
Què pot ressorgir d’un trencaclosques?	130-131
<i>Trabal Gaspar, María</i>	
Buscant oportunitats	132-133
<i>Turon Armengol, Ariadna</i>	
El bar	134-135
<i>Ventura Langa, Maria</i>	
Rodamons	136-137
<i>Vives García Del Real, Claudia</i>	
Una ciudad, su historia, su invitación	138-139
<i>Weiss Antonia, Sophie</i>	

Introducció

Alineació a Vial - Amsterdam

Moreno Sanz, Joan

Durant la segona meitat del segle XIX, la revolució agrícola va transformar els sistemes productius tradicionals i la manera com la societat rural s'havia organitzat durant segles. La incorporació de la tecnologia del vapor als treballs del camp va comportar, per una banda, la desaparició de les explotacions familiars, i per l'altra, l'ampliació dels mercats d'abastiment com a conseqüència de la millora dels sistemes de transport. En els nuclis urbans, l'activitat industrial demandava mà d'obra no qualificada i jove per a les fàbriques que creixien en la perifèria de les ciutats. Aquests fets provocaren l'èxode massiu de la població rural a les grans capitals industrials en busca d'una millora de les seves condicions de vida.

Les centres industrials no disposaven d'un parc immobiliari equipat i amb capacitat suficient com per acollir l'allau demogràfic. Només a la ciutat d'Amsterdam, la població va créixer en 300.000 habitants entre 1850 i 1900. L'increment de la demanda i l'escassetat de l'oferta d'habitatge va propiciar pràctiques

abusives especulatives. Els nouvinguts compartien tuguris insalubres a preus desproporcionats. En els barris més deprimits, ni tan sols es disposava d'aigua corrent o xarxa de sanejament. En aquest context, episodis pandèmics com el brot de còlera del 1866 van posar en alerta les administracions locals.

El Govern neerlandès va aprovar el 1902 la primera Woningwet [Llei de l'habitatge], per tal de resoldre l'escassetat d'habitatge assequible i digne. La nova norma incideix en el problema de l'habitatge des de dues escales: l'arquitectònica i la urbana. Per una banda, la Woningwet establí unes condicions mínimes d'habitabilitat per als edificis d'ús residencial, i per l'altra, suggerí la redacció d'un Uitbreidingsplan [Pla d'Extensió urbana] per a les poblacions de més de 10.000 habitants o amb una previsió de creixement del 20% en un període de cinc anys. La ciutat d'Amsterdam va prendre la iniciativa i va desenvolupar els seus plans d'extensió cap el sud i l'oest del centre històric.

El Pla d'Amsterdam Sud – Hendrik Petrus Berlage

El creixement d'Amsterdam durant els segles XVIII i XIX s'havia escapat del control de l'Ajuntament. Les grans infraestructures urbanes com el ferrocarril o els canals d'aigua eren competència del Govern neerlandès, mentre que el parc residencial estava en mans dels inversors privats. A principis del segle XX, la Woningwet va donar eines a les administracions locals per intervenir en el mercat immobiliari. El 1896, el regidor d'obres públiques d'Amsterdam Wim Treub va proposar un nou sistema d'arrendament del sòl basat en frenar la venda de sòl públic i promoure la gestió cooperativa. Aquest serà el marc legal en el que es portarà a terme el Pla d'Extensió Sud (Zuid Plan) a càrrec de l'arquitecte H. P. Berlage.

Hendrik Petrus Berlage va néixer al sí d'una família benestant de la ciutat d'Amsterdam i es va formar al IT de Zurich en el que impartia docència G. Semper.

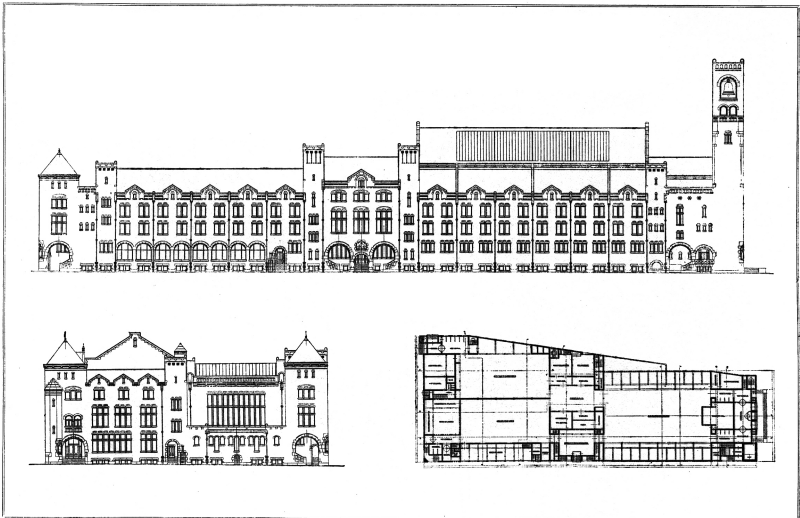
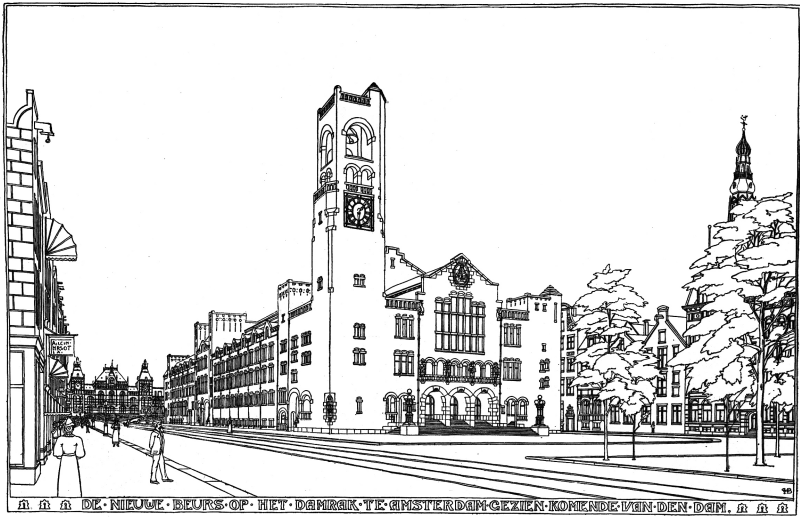

Fig. 2

El seu estil arquitectònic va transitar des de l'eclecticisme historicista de Violet-le-Duc al racionalisme estructural més proper als principis dels Moviment Modern i dels primers CIAM. El 1898, Berlage va rebre l'encàrrec de la construcció de l'edifici de la Borsa, el més representatiu d'Amsterdam (Fig. 2). La Borsa ocupava un espai privilegiat de la ciutat, entre la Plaça del Dam i la nova Estació central. La construcció de la Borsa li obrí les portes de projectes de major escala com el Pla d'extensió de la Haia (1908) o el barri de Mercatorplein (1925). Durant aquest període, va desenvolupar també el Pla d'Extensió Sud amb el lema "unitat en la diversitat".

El 1904, Berlage va presentar la seva primera proposta del Pla Sud, entre el barri del Pijp i la nova línia ferroviària sud. Aquesta versió inicial posava de manifest els principis estètics de disseny de Camilo Sitte. Hi destacava el pintoresquisme en la successió organicista de carrers i places. Aquesta proposta es va haver d'actualitzar amb l'aprovació Llei de l'habitatge una dècada després. En la segona versió (Fig. 3), Berlage incorporà referents dels seus viatges per Europa i els Estats Units, com els grans bulevards del Pla Haussmann de París o l'arquitectura monumental de la Beautiful City nord-americana que va protagonitzar l'Exposició Colombina de Chicago. En resum, la primera versió era un trencaclosques de fragments urbans mentre que la segona versió era un projecte unitari i funcional.

El Pla d'Extensió Sud de Berlage (1917) va ser un projecte pioner de l'urbanisme modern que va suposar una evolució en els plans d'alineacions propis del segle XIX. Es tractava d'un pla pensat de manera integrada des del disseny del carrer que integrava el privat a través de la concepció unitària de la façana, i l'espai públic mitjançant el projecte de jardineria. El Pla va recuperar l'eix monumental com a element ordenador del conjunt prenent com a referència París. Per altra banda, Berlage estableix unes portes urbanes al barri en els punts de confluència de les xarxes

de transport ferroviari i marítim, amb l'estructura d'avingudes d'inspiració barroca, a l'estació Sud i el pont de Berlage. Berlage incorpora al seu disseny de l'espai públic l'aigua i el verd en la recerca d'una obra d'art total d'inspiració wagneriana en què l'arquitectura de les façanes contribueix a integrar el conjunt, com es pot comprovar en les vistes aèries proposades per l'autor (Fig. 4).

L'Escola d'Amsterdam – Margaret Kropholler-Staal

El moviment expressionista neerlandès va ser el responsable del desenvolupament del sector oriental del Pla d'Amsterdam Sud. L'estil arquitectònic dels edificis residencials d'aquest sector estaven molt allunyats de la sobrietat apuntada per Berlage en les seves vistes. L'habitatge social fou una de les principals ocupacions del moviment expressionista neerlandès en competència amb el moviment neoplasticista de De Stijl, més proper al funcionalisme del Moviment Modern. Un dels aspectes més representatius de la seva arquitectura va ser la singularitat volumètrica de la cantonada en la que s'exaltava la monumentalitat compositiva del conjunt. L'Escola d'Amsterdam però, no es va constituir com a grup de manera que no es pot parlar d'uns criteris homogenis de disseny sinó d'una suma d'individualitats. Entre els arquitectes més destacats es troben Michel de Klerk i Pieter Lodewijk Kramer o l'arquitecta Margaret Kropholler-Staal.

Margaret Kropholler-Staal va ser la primera dona en exercir l'arquitectura als Països Baixos. Formada a l' Acadèmia d'Arquitectura d'Amsterdam, va iniciar la seva carrera com a dissenyadora de mobiliari i interiorista, al principi, en el despatx del seu germà Alexander J. Kropholler, i posteriorment en col·laboració amb el seu marit Jan Frederik Staal. Kropholler-Staal va prendre part en els projectes d'habitatge públic de la ciutat, com en el cas de la façana de l'edifici de Holendrechtstraat al Pla d'Amsterdam Sud.

Fig. 3

Malgrat que els arquitectes es centraven fonamentalment en la composició de les façanes ceràmiques pròpia de l'expressionisme neerlandès, la Margaret Kropholler-Staal va centrar-se també en la distribució dels espais interiors dels habitatges per tal de millorar les condicions de les activitats domèstiques. Posteriorment, va participar en el Pla d'Extensió Oest d'Amsterdam (1935) evolucionant cap a un estil més proper als postulats racionalistes del Moviment Modern.

Bibliografia

Casciato, Maristella. *The Amsterdam School planning in the Netherlands since 1800*. Rotterdam.

Elfrink, Robert, et. al. *Berlage en de toekomst van Amsterdam Zuid*. Rotterdam: Stichting Berlage.

Komossa, Susanne. (2010) *The Dutch urban block and the public realm*. Rotterdam: Vantilt publishers.

Polano, Sergio, et. al. (2022). *Hendrik Petrus Berlage*. Milano: *Electaarquitecture*.

Wagenaar, Cor. (2011) *Town planning in the Netherlands since 1800*. Rotterdam: 010 publishers.

Novella, Inés. Margaret Kropholler-Staal (1891-1966). A: *Un dia, una arquitecta [en línia]*. Disponible a: <https://undiaunaarquitecta.wordpress.com/2015/04/07/margaret-kropholler-1891-1966/> [9 d'abril de 2022]

Figures

Fig. 1. Berlage, H. P. (1915). *Vista aèria d'Amsterdam Sud des del Zuiderbrug [detall]*. Collectie Stadsarchief, Amsterdam, Països Baixos. <https://archieff.amsterdam/beeldbank/detail/04d11a4d-bf03-e364-bfd4-7937452e357c> (pàg. 14)

Fig. 2. Berlage, H. P. (1898). *Borsa d'Amsterdam. Vista, façanes i planta [plànol]*. Collectie Stadsarchief, Amsterdam, Països Baixos. <https://archieff.amsterdam/beeldbank/detail/afd67863-9c6c-e5fc-33a7-83af87a705f0> (pàg. 17)

Fig. 3. Berlage, H. P. (1915). *Pla d'Extensió Sud del municipi d'Amsterdam [plànol]*. Collectie Stadsarchief, Amsterdam, Països Baixos. <https://archieff.amsterdam/beeldbank/detail/d1875b79-74f2-0065-d914-2bb527fe1ed7> (pàg. 20-21)

Fig. 4. Berlage, H. P. (1915). *Vista aèria d'Amsterdam Sud des del Zuiderbrug [plànol]*. Collectie Stadsarchief, Amsterdam, Països Baixos. <https://archieff.amsterdam/beeldbank/detail/04d11a4d-bf03-e364-bfd4-7937452e357c> (pàg. 24-25)

Fig. 5. Berlage, H. P. (1915). *Vista aèria d'Amsterdam Sud des de la Zuiderstation [plànol]*. Collectie Stadsarchief, Amsterdam, Països Baixos. <https://archieff.amsterdam/beeldbank/detail/86723190-cd81-bd86-135e-8a16b4d40618> (pàg. 27)

I Concurs de relats breus d'Urbanisme

A continuació es detallen les bases del I Concurs de relats breus d'urbanisme en el marc del curs Ciutat i Projecte residencial segles XX i XXI.

L'Objectiu pedagògic d'aquest exercici és, per una banda, introduir a l'estudiantat en la comprensió de conceptes urbanístics bàsics, i per altra banda, la millora de l'expressió escrita a través de la redacció d'un relat curt contextualitzat en una vista urbana anònima.

Enunciat

La Pràctica I del curs "Ciutat i Projecte residencial s. XX-XXI" edició 2021-22 de l'ETSAV de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC-BarcelonaTech) consisteix a redactar un relat fictici ambientat en la vista adjunta. Els relats hauran de redactar-se de manera individual i s'hauran d'ajustar al format proposat en aquestes bases: títol representatiu del contingut del relat i un màxim de 50 caràcters (espais inclosos). El relat ha de tenir una extensió total no superior a 300 paraules.

El títol i/o el cos del text hauran de contenir com a mínim quatre dels següents conceptes/elements de regulació urbanística desenvolupats al llarg del curs d'Urbanística II: pati interior d'illa, planta sotacoberta, alineació, parcel·la, façana, densitat, bulevard i plaça.

La temàtica del relat és lliure però no ha de ser en cap cas una descripció de la vista ni un text de caràcter tècnic. Cal observar amb atenció la imatge i reconèixer cadascun dels conceptes urbanístics per tal que els termes proposats estiguin integrats en el relat d'una manera adequada.

Criteris d'avaluació

Format: L'estudiant/a s'ajusta al format d'entrega i a l'extensió màxima de 300 paraules fixades en l'enunciat.

Conceptes: L'estudiant/a fa un ús adequat de la terminologia urbanística suggerida en la pràctica.

Expressió escrita: L'estudiant/a redacta de manera adequada fent un ús correcte del llenguatge pel que fa a la construcció gramatical i l'estructura del relat.

Originalitat: L'estudiant/a elabora un text original en el que els esdeveniments estan contextualitzats en la vista proposada.

Jurat del Concurs

Han format part del jurat d'aquesta edició les professores:

Isabel Castiñeira Palou (DUOT-UPC)

Melisa Pesoa Marcilla (DUOT-UPC)

Fig. 5

Premiats

Urbanidad

Hernández Cabrera, José Ignacio (1er premi)

Hacía suya la ciudad, toda su inmensidad
desde el espacio más pobre y recogido,
al más expuesto y popular.
Jugaba con los niños, animales, la tercera edad;
con carisma y júbilo, en todos lados se hacía notar.
Su casa eran los parques, las casas, incluso el bulevar.
También la estación de policía,
los grandes almacenes y el hospital.
No existe una persona que la quiera para mal;
la quieren futbolistas, panaderos, arquitectos, carpinteros...
Y tanto que la quieren, que se la desean al mundo entero.
Pero hubo un momento, una época, un tiempo,
en la que nadie la conocía.
Todo era más seco, más pesado, aburrido.
Las fachadas todas iguales, las personas todas parecidas.
Si había vida, ¿dónde se ha metido?
Siempre las mismas caras, nada cambia en las avenidas.

La gente conocía que algo estaba mal,
la gente no salía, pues ¡todo resultaba trivial!
la gente no se hablaba, ¡no había novedad!
la gente no se unía, ¡no surgía identidad!

Desesperados, trabajaron en equipo por primera vez,
emprendiendo la tarea de encontrar la respuesta
para acabar con la monótona apatía en juventud y vejez.
Fue una larga búsqueda por la cultura, la diversidad, la fiesta...

Pasaron varios días de debate y emoción,
¡Abramos espacios libres! ¡Yo quiero más vegetación!
Poder pasear tranquilos, sin ninguna preocupación;
para ir cómodo al trabajo ¡yo quiero una estación!
A los niños zonas de juego y una buena educación,
¡Mejoremos la vivienda! ¡Que se aprecie variación!
Hospital, plazas, mercado y una buena conexión...

Después de tanto esfuerzo, poco a poco apareció.
Primero tímidamente, después de sopetón.

Y la gente comenzó a salir, ¡cuánta actividad!,
y la gente conversaba, ¡siempre había algo que contar!,
y la gente llegaba y llegaba, ¡aumentó la densidad!,
y a la gente, desde entonces, le encantaba su ciudad.
A todas estas bonanzas apodaron, Urbanidad.

El bulevar de los sueños rotos

Manglano Nueno, Laura (1er premi)

Deambulaba hipnotizado bajo la luz cimbreada de las farolas, empapado por la llovizna sin atreverse a soñar, roto por el rechazo de aquel quien no conoce error. Huyendo de la humedad, corrió a refugiarse como tantos otros en un rincón del Café de la Paix, lo más cerca que pudo a una de las imponentes estufas para contemplar el edificio de la Ópera mientras desdoblaba otra vez aquella carta:

Querido Berlage,

*Lamento la declinación de su plan, pero no debe dejarse corroer por la melancolía, esa misma que recorre las calles angostas de nuestra envejecida ciudad, que hoy debido a lo acosado de su **densidad** no es otra cosa que un foco de enfermedades. Los ciudadanos necesitan volver a ver el sol y ese poder Hendrik está en sus manos. ¡Libérese! Viaje a París, a Nueva York y a Chicago. Mi hermano me ha hablado de las avenidas que irradian del corazón de la **plaza** de l'Étoile, parece que el sol penetra incluso*

en los **patios de manzana**. Visítelo y tráigalo aquí con su toque de genialidad.

No me olvide usted,
Margaret Kropholler-staal

Hacía ya dos semanas que disfrutaba París envuelto en un abrigo que le quedaba grande, fumando tabaco negro bajo su bombín. En aquel lugar nunca parecía un buen momento para irse a dormir, era luz. Una luz que le había permitido alumbrar sus ideas oxidadas gracias al acertado consejo de Margaret, con quien a escondidas del departamento de urbanismo donde ella trabajaba mantenían una estrecha relación epistolar.

Querida Margaret,

Fue doblando el último escalón del Sacre-Coeur, al mirar atrás que la ciudad se desplegó a mis pies con toda rotundidad y de pronto me sentí enamorado de aquel lugar de **bulevares** llenos de parisinos de paso apretado.

París me había conquistado sin esfuerzo como una seductora experta.

La treta

Mas Carbó, Gràcia (2n premi)

I tot d'una, la tassa de cafè va començar a oscil·lar fins que tot el seu contingut va quedar estès per sobre la taula.

No podia parar de córrer. No m'esperava que els carrers que recorro diàriament em podrien fer una mala jugada. Em trobava enmig del laberint de galeries sense cap cau on amagar-me. Contínues **façanes** sense cap sostre on protegir-me. Ni un espai on fer una mitja parada per pensar el següent pas. La capacitat de decisió i reacció havia de ser tan precisa i correcta que un gir a l'esquerra et portava a la perdició.

Vaig trobar refugi en un passatge a un **pati interior d'illa**, però no em vaig atrevir a tornar a estar al descobert. Estava a tres carrers de casa meva, però alhora eren tan lluny que la idea de tornar es descartava per si mateixa. La meva única opció era continuar fugint fins a sortir de la primera línia.

No va haver-hi temps de reacció per part de l'exèrcit, no s'esperaven un atac tan directe al centre de la ciutat. Els civils

només podíem abandonar el que coneixíem com a nostre, i fugir de l'enfrontament, però aquest avançava ràpidament i devastava a tort i a dret. Un atac tan directe tenia l'objectiu de ferir l'orgull i demostrar la potència armamentista del país que hi havia darrere. Una demostració de tirania sobre els impotents.

Des de la primera bomba, la **densitat** del **bulevard** va disminuir notablement. En menys d'un minut, la caòtica hora punta d'un dissabte al matí va acabar en silenci. L'acompanyava el ressò de les sabates als murs de les edificacions. Entre runa i fumerada no hi havia ni una ànima que s'atrevis a socórrer als ferits.

No hi havia valentia per posar-li nom, no ens volíem arriscar a anomenar-la, ja que tothom sabia el que comportava posar-li el títol. No es podia quantificar la seva durada, però només quan ets en una guerra et creus les històries que et feien somiar malsons.

Records d'un passat

Alcubierre Sellés, Aina (3r premi)

Des d'aquí dalt, tot es veu més clar. Pujar a seure una estona m'ajuda a ordenar les idees, relaxar la ment i no veure-ho tot tant negre. D'ençà que no hi ets tot ha estat més complicat. Somriure el que més. Era el teu somriure el que em movia cada dia.

Puc observar els llocs on solíem anar. Des de l'estació de tren on et vaig venir a buscar tantes vegades fins al parc dels afores on ens vam veure per primer cop. Ho recordes? Et va caure la bufanda al terra del vent que feia i jo te la vaig collir.

Allà va començar tot.

Des d'aquí també veig el **pati l'interior d'illa** on vam prendre el primer cafè més tard aquell dia, el que té la **façana** de color vermell just a davant. T'agradava molt riure't del mal gust del propietari per pintar l'edifici d'aquell color.

Ara mateix estic mirant cap al **bulevard** on passejàvem sovint, el que algun dijous muntaven un mercat de segona mà i t'encantava anar-hi a veure les peces, però que en realitat no acabaves

comprant mai res per motius que ni tu entenies; el que desembocava al carrer on viu la teva tieta Lourdes, la primera persona de la teva família que ens va veure juntes i va guardar el secret durant molt temps.

Mirar cap a l'auditori em fa molt mal. Va ser la millor nit que he passat mai, però el record que m'ha quedat gravat al cap em fa sentir tan a prop teu que tornar a la realitat és massa dolorós per reviure-ho una vegada i una altra.

Em passa el mateix quan miro cap a la **plaça** de la catedral. Això sí que és dolorós. No oblidaré mai aquell petó discret i al cap d'un temps aquell significatiu "t'estimo" just al mateix lloc.

El retorn a la ciutat

Conde Sacasas, Blanca (Menció Especial)

Després de més de vint anys em trobo al tren de camí a la que havia sigut la meva ciutat. Em sento commoguda i intrigada. Continuarà sent com jo recordava? La impaciència per arribar a l'estació m'envaïa tot el cos. Només quedaven cinc minuts. M'havia passat tot el trajecte mirant per la finestreta, observant el paisatge mentre escoltava música per distreure'm i no pensar gaire per evitar aquell formigueig a l'estòmac que tant odiava.

Encara em venen a la memòria alguns records de quan passejava pels carrers interminables de la ciutat. Les **façanes** de color teula dels edificis estaven totes alineades i semblaven pràcticament iguals; com còpies innumerables. Recorria les avingudes en silenci i sense pressa, veient tot el que succeïa al meu voltant a cada instant. Me'ls coneixia d'ençà que era ben petita, però m'agradava sortir a fer un vol cada tarda, a l'hora que queia el sol.

La **densitat** que abundava la **plaça** em fascinava. Veure la quantitat de gent que es reunia i que es passava hores

conversant. Gent que s'abraçava per acomiadar-se davant de l'estació. Mai m'hauria imaginat que jo acabaria sent una d'aquelles passatgeres, que acabaria fugint de la ciutat, de casa. Ara em tocava tornar.

El cor se m'accelera quan penso en casa. Era com la de qualsevol altre habitant de la ciutat. Es tractava d'un edifici de quatre nivells, fet de maó d'obra. Nosaltres vivíem a les dues primeres plantes, mentre que els nostres veïns vivien en les superiors. A mi ja m'estava bé, ja que tenia el **pati interior d'illa** més a prop. M'hi havia passat hores jugant.

El tren s'atura. He arribat al meu destí. Em quedo quieta, al meu seient, esperant al fet que tots els passatgers surtin amb presses dels vagons amb els equipatges corresponents. Ara sí, és el meu torn. Surto de l'estació i em quedo parada. Res ha canviat.

Llites a sotacoberta humana

Escuder Barrio, Lluç (Menció Especial)

Para en sec. Perd la mirada a l'horitzó que sense forces va caient fins als peus. No sent res, ni el xiulet del ferrocarril arribant a l'estació, ni els passants malhumorats per l'ambient enfilant els seus passos cap als seus afers. Se li creuen pel davant tot un rebombori de records, moments passats, reviu frases, imatges. Se li accelera el pols. Llums esglaiadores que l'incomoden, riures angoixants dins del seu cap, terror en els seus ulls obsessionats amb un minúscul defecte en l'**alineació** de l'empedrat. Continua accelerant-se el pols, la velocitat amb què l'ataquen, passen, fereixen els pensaments rere la retina. Comença aquella opressió al pit. No pot suportar-ho més i per fi expira. Es van rendint les parpelles i lànguidament s'encongeix sobre el seu melic. Ha pres una decisió.

l'arranca a córrer. Sorteja els cossos, mesura els passos, s'endinsa entre la **densitat**.

- *Tu què? Creus que podràs escapar de mi?*

Accelera el ritme

- *Deixa de comportar-te com una criatura!*

- Calla! – Contesta indignada mentre trenca a la dreta per un passatge que conduïa al pati interior d'illa, fent ressonar l'exclamació entre els passos accelerats.

- *Saps que no puc – li torna*

Esubfega, però continua corrents. La tempesta del coll puja cap als ulls. De sobte les **façanes** rogenques homogènies comencen a inclinar-se, el terra s'inclina, el cel s'inclina... li pica el front amb el terra on queda estès.

- *No saps ni caminar!?*

Aixeca el front lentament, mira lluny i murmura amb uns llavis plens de llàgrimes, mocs i dolor:

- *Deixa'm ser feliç – Pausa i s'eixuga amb l'avantbraç.*

Veü apropar-se les sabates d'un nin, uns mitjons i una llum als ulls, s'incorpora, l'acarona i es diu per si – Pots conèixer els meus punts dèbils, però tu ets jo, i jo també sé qui soc.

Relats

Per fi a casa

Alcalá Masana, Marta

Realment les ciutats són com les persones, per fora poden tenir un embolcall més o menys maco, però el que al final ens acaba important és el que hi ha en el seu interior, la seva essència.

En el cas de la Carla va ser tot el contrari, ella mai havia anat a Amsterdam, però havia sentit a parlar de la ciutat, de com era la gent, la cultura... Ja que el seu pare havia nascut allà. Quan va fer els 18 per fi va anar-hi amb el seu pare.

Quan va estar per Amsterdam el que li va cridar més l'atenció va ser el fet que els **patis d'interior d'illa** estiguessin oberts a l'exterior, és a dir ella mateixa podia accedir a qualsevol pati d'illa, cosa que li va semblar una magnífica idea, ja que així hi havia més espais verds o públics i, per tant, sentia que no hi havia tanta **densitat** d'habitatges.

També l'última nit, estava passejant per un dels grans **bulevards** amb el seu pare, van arribar a una gran plaça i van veure que a un dels edificis hi havia un restaurant, aquest es trobava a la

planta sota coberta d'un edifici de luxe. Van decidir pujar-hi, en arribar i veure la ciutat il·luminada, es van quedar bocabadats amb la immensitat de la ciutat i com de bonica es veia, ells sempre expliquen que des d'allà a dalt se sentien petits però com a casa.

La meva ciutat

Almansa i Casanoves, Norah

Gràcies al Bruc vaig descobrir i construir el que actualment és la meva ciutat.

Tot va començar en el meu viatge cap a casa dels avis. Al meu gos, el Bruc, mai li ha agradat viatjar en tren, però el neguit d'aquell dia era massa, tant, fins al punt en què d'un moment per l'altre va decidir escapar-se i saltar del tren.

El meu instint va ser seguir-lo i després de rodolar durant més de quinze metres, ens vam trobar davant d'un prat verd i totalment desèrtic. Estàvem totalment incomunicats i els esforços per parar algun dels trens que passava va acabar sent ineficaços.

Per tal de sobreviure, vam acabar construint la nostra pròpia casa prop de les vies del tren. Això va captar l'atenció dels viatgers que van decidir interessar-se per la zona.

L'èxode del camp a la ciutat havia provocat mancances alimentàries en aquestes. Una nova ciutat representava noves oportunitats.

El Bruc havia descobert diversos tubercles a força d'excavar la terra, fet que ens demostrava que la terra era molt fèrtil. Alhora, el fet de tenir fonts d'aigua properes permetia el manteniment dels conreus.

Va córrer la veu i els voltants de casa meva es van començar a densificar amb persones que buscaven escapar de la ciutat, on la manca de salubritat era evident i la **densitat** de la població només feia que augmentar.

Tot i això, tenia molt clar que al meu voltant volia tenir la vista lliure i que, per tant, com a mínim hauria de tenir cinc perspectives diferents. Les **parcel·les** es van anar distribuint en la direcció dels cinc grans **bulevards** amb la condició d'**alineació en façana**.

Després d'anys d'expansió, de crear canalitzacions i d'eliminar tots els conreus per tal de fer créixer la nostra ciutat, em vaig adonar que totes les persones que buscaven escapar de la ciutat finalment n'havien quedat atrapades en una.

Immensa ciutat

Artigas Sucarrats, Eduard

Era hivern, però no un hivern com qualsevol altre, un hivern d'ara fa seixanta anys. Feia fred, no s'escoltava ni un anima, les botigues eren tancades, els carrers a mig il·luminar i les **façanes** de les cases emprades per les ombres parpellejant que deixaven els fanals abans de ser fosos per una eternitat. A casa es respirava tristor, anhel i pena. On havien quedat aquells anys de glòria i felicitat? Els records de tots junts jugant a la **plaça**, els records de l'avi guillem amb el crostó de pa a la mà, els records de la mare cridant-nos per desena vegada quan el sopar ja era a taula i la sopa ja feia hores que s'havia refredat. Ara eren això, records a mig oblidar. La sopa ja no era sopa, s'havia convertit en una substància quasi transparent, insípida i freda. Si la miraves fixament, hi veies el reflex d'una trista criatura de dotze anys que sense poder-ho evitar omplia el bol en comptes de què aquest fos buidat. L'ambient era d'incertesa, de por i inseguretat. Aleshores va arribar el dia, el dia on tot es va ensorrar. Des de la petita finestra del refugi on ens amagàvem es podia observar

com les immenses tropes s'anaven atansant. Una coordinació impol·luta, un ordre desmesurat formaven una eloqüent **alineació** que feia preveure el desastre per avançat. Aleshores va succeir, el primer foc va ser alçat. Les cases ja no eren cases, els edificis tots ensorrats. Només quedaven les **parcel·les** d'allò que havia estat una immensa ciutat.

El sueño de Isidoro

Borràs Wilhelmus, Antoni Maximià

A finales de otoño, cuando el frío se empezaba a sentir con más intensidad, Isidoro llegaba a la estación de tren de Inventtown. Venía desde Barcelona para hacer realidad su sueño, abrir su propio restaurante de cocina española.

Mientras caminaba por las pobladas calles de Inventtown recordaba lo que su amigo Wally le había contado sobre Holanda; calles abarrotadas, mucha actividad y gente muy social. Los ingredientes perfectos para su nuevo restaurante.

Ya eran las doce del mediodía, había quedado con Toby, un agente inmobiliario de segunda, que le había recomendado su amigo Wally por sus bajos honorarios.

Lo esperaba en un bar en el centro de la ciudad, estaba situado en el **bulevar** de Charles I. Habían quedado allí porque Toby le quería mostrar unos locales por la zona. El barrio estaba en auge, en los últimos años la **densidad** se había triplicado y ya casi no quedaban **parcelas** vacías donde construir.

- *Te he preparado tres locales, creo que van a ser perfectos para tu restaurante.*

- *¡Perfecto!, voy a pagar la cuenta y vamos para allá.*

Se fueron unas calles adentro hasta llegar al primer local. La **fachada** estaba en obras, ya era la parte final de la reforma completa que estaban haciendo al edificio. Le gustó mucho, pero no le agradaba la idea de tener que esperar unos meses, hasta que terminaran las obras, para la apertura del restaurante.

El segundo estaba solo a una calle del primero. Se encontraba en una pequeña **placita** con una fuente en medio. Nada más verlo pudo imaginarse su sueño hecho realidad. Un pequeño y acogedor sitio donde servir su comida, con un **patio interior** perfecto para su terraza en los meses más cálidos.

Después de varias negociaciones firmaron el contrato. Y un mes y cinco días más tarde, para las fiestas de navidad, inauguró “**LA COCINA DE LA MAMÁ**”. Era un sitio muy acogedor, las sillas de mimbre junto con el suelo de parquet le daban un ambiente muy cálido. Tuvo mucho éxito.

Per fi els tres

Martínez-abarca, Jordi Borrull

Només se sentia el soroll de la maquinària del tren. L'Adrien no apartava la mirada de l'horitzó mentre pensava en ells. Feia molt de temps que esperava aquest moment, tot el que havia ocorregut durant aquest temps, com la mort de la seva mare. Havien passat gairebé 6 mesos d'ençà que es van veure per últim cop, i avui era el dia que es posaria fi a aquesta llarga espera.

El tren va arribar i l'Adrien va poder trepitjar per primer cop terres holandeses. Només sortir de l'estació, es troba en mig d'una **plaça**, la **densitat** de la qual li recordava a la de les Rambles de Barcelona. De sobte, la va tornar a escoltar, la seva veu angelical, era ella, per fi. L'estava esperant just davant d'una floristeria.

Després del retrobament, ella li va proposar donar un passeig pel barri de camí a casa seva. Mentre caminava per la gran avinguda, la gran perspectiva cap a l'horitzó d'aquesta li resultava familiar. Ràpidament va recordar els **bulevards** de París. Totes les **façanes** alineades **parcel·la** per parcel·la, tal com havia vist

durant la seva època d'estudiant d'arquitectura a la capital francesa.

Al cap d'uns 10 minuts de caminar i observar, per fi arriben. Ella va obrir la porta i va deixar passar a l'Adrien. Una maca senyora en bata els va rebre i els va portar cap a l'habitació. Allà hi era, el seu nadó de quasi 7 mesos. Es deia Bea, de Beàtrice, com la mare. Tenia els seus ulls blaus únics i el somriure d'orella a orella. Era perfecta, era com la seva mare.

La feina d'ella els havia obligat a marxar al nord, i l'Adrien no podia marxar sense acabar un important projecte. Però ja hi eren tots, els tres, preparats per començar una nova vida lluny de terres franceses.

El pas del temps

Calvís García, Marta

El primer que vaig veure en sortir del tren va ser la **plaça** de l'estació, tan plena de vida com sempre, els nens jugaven, la gent passejava i al fons m'esperava la mare, però quelcom havia canviat... Ja no existia el mercat ambulant que cada migdia es posava a la plaça, la gent anava més atabalada i els edificis havien crescut al seu pas, es denotava un ambient feixuc, com si la **densitat** dels edificis t'atrapés a mesura que t'anaves endinsant entre els carrers de la ciutat.

Recordo quan aquests eren casetes on vivien els pagesos que conreaven els camps que ara estaven plens d'indústries. La mare m'havia dit que després d'aquests vint anys notaria algun canvi en la ciutat, però no pensava que aquest hagués sigut tan bruscat.

Em va guiar fins a casa, no reconeixia els carrers per on caminava; no obstant això, en arribar, tot continuava igual, el meu pare, com de costum reposava al **pati interior de l'illa**, llegint el diari en el seu racó preferit, com feia cada migdia abans de dinar.

Després de tot, les coses no havien canviat tant com semblava. En acabar de dinar vaig aprofitar per recórrer la ciutat, qui em diria que arribaria un dia en què no reconeixeria la ciutat on havia viscut durant tota la meva infància.

A diferència del matí, quan havia arribat, els nens ja no jugaven al carrer, la gent no es deixava veure, a les **façanes** escassament arribava llum, els carrers estaven plens de brutícia i tota aquella vitalitat que havia vist a la plaça, estava desapareixent de mica en mica. La semblança dels edificis feien que la ciutat anés perdent la identitat que un dia la va fer brillar, però allà seguia, intacte, el lloc on em sentia segura, el que m'havia vist créixer, la plaça de l'escola.

Una altra ciutat, en uns altres temps

Camps Carré, Bernat

Ahir a la tarda vàrem estar a casa l'avi; sempre m'agrada, de ser-hi, perquè ell ho gaudeix molt, i ens explica batalletes; potser les allarga massa, però les narra amb tanta tendresa que el temps es fon. Ell se l'estima molt, la ciutat d'Amsterdam.

“Hi vaig viure més de vint-i-cinc anys, al barri del Sud” deia, melancòlic. “El nostre pis no era gran cosa, però no ens podíem queixar. Recordo quan jugàvem amb te mare al **pati interior d'illa**, protegits del soroll del carrer. En aquella època el teu besavi sempre ens deia que estàvem molt consentits; que viure al nou barri era com viure a la glòria. És clar que ell va créixer a Jordaan, i tot li semblava molt millor. Cada cap de setmana, quan el sol començava a caure, la teva àvia i jo sortíem a passejar pel **bulevard** i el recorríem de principi a final.”

“Però el millor eren els estius”, va dir. “Al mes d'agost ens escapàvem tots aprofitant que l'estació estava a la **plaça** del final del carrer. No ens podíem pagar un cotxe, no obstant això, amb

el tren vam visitar tota Holanda", va seguir. Ell sempre explica aquesta part amb condescendència, com si volgués dir que, realment, no els hi feia falta marxar als estius; jo, d'altra banda, crec que escapar de la **densitat** de la ciutat encara era una gran cosa.

Ara ja fa set anys, des que se'n va anar l'àvia. Potser és per aquesta raó que les imatges del barri del Sud no se li esvaeixen. Jo, però, sempre he pensat que és pel conjunt de carrers, d'arbres, de bancs, fanals, **façanes** i portes, arbustos i diaris, i tota la resta de coses quotidianes del barri que l'han acompanyat tants anys que li impedeixen oblidar-ho.

Vuelta a la vida

Cazador Ribera, Josep

Joan era un fanático de la comida desde su juventud. Este amor por la degustación de sabores aumentó cuando se quedó ciego en su ciudad de origen, París; pocos años más tarde de acabar su carrera universitaria. Su paladar se desarrolló tanto que era capaz de diferenciar el tipo de mantequilla con la que confeccionan los panes dulces franceses. Viajó a Ámsterdam para recibir la operación más importante de su vida, la que le devolviese la vista.

Cuando llegó a la ciudad Holandesa, se apreciaba el olor a croissant y cafetería a millas. Provenían de la **plaza** central, la cual se caracterizaba por su **densidad**, olor a comida y ruido. Joan se sentía como en casa.

Tiempo después, tras su operación, decidió pasar unas semanas en Ámsterdam para su recuperación y tratamiento.

El día que volvió a ver, lo recordaría toda su vida. Andaba por las calles, apreciando la vida y el paisaje más que nunca. La

alineación de las calles hacia el centro de la ciudad recorrían su recuerdo con nostalgia. Su corazón seguía en París. Caminando por el **bulevar** se acordaba de los años que pasó estudiando arquitectura. Los días en el campus, las tardes con amigos y las noches eternas de estudio llegaban a su mente como los pájaros que revoloteaban y se posaban las ventanas de las **fachadas**. La conexión entre la ciudad holandesa y su ciudad natal era muy fuerte. Fue entonces, cuando se enamoró del lugar que le devolvió la vista.

Un nen tonto

Coll Aumatell, Josep

Hi havia una vegada un nen tan tonto tan tonto tan tonto que només sabia dir tres frases: **patis interior d'illa** de vuitanta per seixanta (aquesta n'és una), **façanes vermelles alineades sense retranquejos** (segona) i molt de verd (tercera). I només sabia dir això. De fet, entre que era tan tonto, que només s'alimentava d'alvocats i sucus verds del "veritas" (ja que quan li demanaven què volia menjar ell responia molt verd), i que tenia els ulls hipertrofiats per culpa de veure sempre vermell a les façanes del seu barri, el van haver d'hospitalitzar lluny del què hi havia set fins ara la seva infantesa.

Durant el període d'hospitalització no hi havia metge que l'entengués, ningú trobava cura per aquell pobre nen... Fins que un dia, des de l'habitació de l'hospital d'aquell poble diminut, menjant-se un alvocat a cullerades i pensant en els metres que havia arribat a correu quan jugava al pica-paret al **pati d'illa** de casa seva se li van enlluernar els ulls hipertrofiats en veure molta gent fent un dinar popular entre dos carrers que

no tenia sol ni verd, però tenia vida.

El nen tonto, rarament encuriolit, va decidir anar-hi. Va caminar però poc. I a l'arribar a aquell carrer, de sobte, va descobrir totes les paraules del món. De sobte es va enlluernar, tot allò que no havia descobert fins llavors ho va descobrir en un instant: **façanes** tortes, amb galeries, sense, vermelles, grogues, verdes, destrossades, porxos, balcons que es convertien en ponts, formes inacabades amb ganes de continuar i sense definir, d'altres ja definides, un túnel, unes escalinates i també unes escales de gat. Tot això i més, ho va descobrir en un instant.

Malauradament,, però no ho va saber transmetre a aquells joves del dinar que li demanaren que què hi feia allà. La voràgine d'aquell moment el va col·lapsar, de sobte ja no trobava les paraules.

Et trobaré a faltar

Comas Sabadell, Santi

El fred s'acostava, i era moment d'abandonar la ciutat. Aquest cop de tota la bandada, era l'únic que tenia més reticència de marxar, després de passar-hi uns quants mesos havia entès el seu funcionament i creia que la trobaria a faltar.

Quan vam arribar, però, després de l'última migració, vaig pensar que m'avorriria ràpid de la ciutat. Cap edifici es permetia destacar sobre la resta, les **façanes** de maó quasi vermell i els sostres de teula negra eren una constant repetició, a més a més aquesta repetició també es donava en la dimensió de les **parcel·les** i la seva **alineació**, que en una primera volada, em van fer la sensació que ja coneixia a la perfecció tots els carrers de la ciutat

No va ser fins al cap d'unes setmanes, quan em vaig adonar que el que feia diferent aquella ciutat eren els seus habitants, la gran **densitat** de persones que hi vivien, feien de cada racó i plaça una escena peculiar i entretinguda a mirar.

Trobaré a faltar observar la quantitat de persones que arribaven

diàriament gràcies a la connexió amb tren. La majoria venien dels pobles de la zona a buscar feina en les fàbriques, que cada cop ocupen més espai de la ciutat. La resta, venien de lluny, tan sols per visitar-la durant uns dies, ja que gràcies al tramvia que transcorre per la calçada central dels **bulevards** es podien permetre arribar a qualsevol lloc en qüestió de minuts.

Una de les altres coses que també m'agradava veure eren els **patis interiors d'illes**, des d'un sol punt, ajagut a la coberta, podia observar totes les finestres d'un sol edifici, veient com cada un dels veïns estaven ocupats en les seves coses. Els de planta baixa solien ser comerciants amb el seu petit comerç, comptant les caixes de mercaderia que els acabaven d'arribar, o atenen a tot aquell que es decidís entrar, a les plantes centrals podia veure una gran varietat d'activitats, des de famílies celebrant dinars, a pintors que havien convertit aquelles habitacions en els seus estudis, fins a oficines de gent encorbatada i atrafegada, i per últim en la **planta sota coberta** pocs cops i trobava gent, normalment s'acumulaven tots aquells trastos vells que la gent ja no volia i només s'omplien de pols.

L'ordre de la ciutat i el desordre dels que hi vivien m'havia acabat atrapant, i ara sabia segur que la trobaria a faltar.

L'aventura de l'erasmus

Contreras Zamora, Miriam

La Kiara, una noia irlandesa de dinou anys estudiant d'educació primària, va voler aventurar-se per marxar de viatge durant un temps a una ciutat diferent de la que ella provenia, és per això que va atrevir-se a anar-se'n d'Erasmus. Així doncs, va començar a gestionar la seva estança, entre els diferents aspectes va buscar l'habitatge on viurà. Va trobar un pis amb un pati interior immens tot ple de zones verdes, compartit amb tots els veïns d'aquella mançana on es podia percebre **l'alineació** perfecta de tots els edificis.

A principis de setembre va agafar un vol i va aturar-se en aquella ciutat que va captar la seva atenció gràcies a una imatge aèria que li va aparèixer de sobte mentre comprava roba per internet. Aquella imatge mostrava una clara divisió de **parcel·les** que alhora formaven uns grans **bulevards**. Ella ja s'imaginava caminant per allà entre la gent com si hi visqués des de ben petita.

En arribar allà i baixar-se del tren tota nerviosa va topar amb una

gran **plaça** amb tres avingudes impressionants en forma de trident. Eren amples, plenes de vegetació i de gent que donaven vida a la ciutat. La de l'esquerra era la que conduïa al seu pis. Va caminar durant 7 minuts fins a arribar al número 28, va agafar aire, va obrir la porta i ja es va ensopegar amb aquella imatge del **pati interior d'illa** que podia entreveure a través d'una finestra. En aquell mateix instant sabia que aquella elecció havia estat la correcta i que li esperaven uns bons mesos en aquella localitat.

Millor tard que no arribar

Correa Humet, Paula

Sempre anava tard, amb sort no s'endarreriria més de 10 minuts, però aquell dia la Júlia arribava aviat. Va creuar la **plaça** de l'estació que el sol començava a il·luminar les **façanes** del seu entorn i va girar pel **bulevard** de les Llums. Era l'avinguda més important del poble, on se celebrava la festa major i es penjaven grans pancartes i fileres de llums **alineades** amb la vegetació.

Estava tan distreta i amb presses pel costum d'arribar sempre tard que en travessar el carrer no es va adonar que un cotxe s'aproximava a alta velocitat cap a ella. Per ventura el conductor estava concentrat i va poder frenar a temps i evitar una desgràcia. A partir d'aquell moment la Júlia va decidir que era millor arribar tard que anar amb presses a totes bandes perquè mai saps que pot succeir.

Va continuar caminant tranquil·lament sense preocupar-se del temps que tardes en el trajecte.

Fi de la rutina

Ferdi Sabir, Salima

- Com era habitual, l'Elisabet i jo vam tornar a discutir. Aquella nit, vam sobrepassar els límits als quals ens teníem acostumats i em vaig veure amb la necessitat de defensar-me físicament dels atacs que rebia per part d'ella. Després de la baralla, sentia molta ràbia acumulada i notava la ment molt espessa, així que, sense pensar-ho, vaig dirigir-me al nou centre de la ciutat. A mesura que anava caminant pel **bulevard** de Berner, notava una sensació estranya que mai en la vida havia notat, és com si estigués en un entorn embuixat. Vaig arribar a la **plaça** Mitre, em va sorprendre que no hi hagués ningú, ja que és un dels punts més concorreguts del centre. No tenia res a fer, em vaig asseure a terra, envoltat d'aquella obscuritat, boira i silenci *"I si l'Elisabet tenia raó?"*, vaig murmurar. En aquell mateix instant, s'apropa una silueta masculina de presència misteriosa i m'afirma el següent: *"No veus que intenta allunyar-te dels teus fills? , vine amb mi"*, la seva mirada indicava que era millor no oposar-m'hi a la seva obligació. Em va portar a un carrer que hi ha a prop de la plaça.

Després d'uns minuts, el senyor s'aturà en una de les cases que hi havia. Era sens dubte la casa més diferent de totes: la **façana** tenia un aspecte molt antic i descuidat, semblava que en qualsevol moment es podria derruir. *“T'has fixat, és l'únic edifici del centre que encara no s'ha enderrocat, endavant, entra”*, va obrir la porta d'aquell edifici i vam pujar a la **planta sota coberta**, a mesura que pujava les escales, escoltava lleugerament la veu d'Elisabet plorant, com quan sempre discutíem. L'últim que recordo és obrir els ulls, i trobar-me a l'Elisabet morta al meu costat.-
“La teva versió no encaixa amb els fets, queda detingut per uxoricidi”, va dictar el jutge, el senyor de presència misteriosa.

El dia a dia de la gavina de ciutat

Fígols Vilarassa, Marc

A mesura que surt el sol la ciutat es desperta. El meu deure és anar a buscar aliment per a mi i pels meus pollets.

A mig matí deixo el niu i em dirigeixo cap al barri que més freqüento, travesso el canal i sobrevolo el **bulevard**. En passar per damunt de les copes dels arbres hi veig famílies de coloms i mallerengues que hi han fet niu.

A mesura que avanço em vaig fixant en com són les cases, gràcies a estar **alineades** una al costat de l'altre a vial i gràcies als grans finestrals que tenen em puc a la idea de si els seus amos són de bon viure o no de forma ràpida.

En veig una d'interessant i aterreixo a l'escopidor de la finestra de la cuina per mirar què s'hi està fent. S'hi estan cuinant sardines, als meus petits els hi encanten. M'espero al fet que la dona de casa se'n vagi un moment per poder-li'n robar una i me'n vaig tocant el dos.

A la tarda els infants surten de les escoles i els **patis d'interior d'illa** s'omplen de vida; partits de futbol, caniques i molts més jocs. M'hi acosto i em faig veure fins que un dels infants decideix donar-me un tros del seu entrepà. Apareixen altres ocells que em volen treure el que m'he guanyat.

Al vespre me'n torno al niu, de camí em fixo en com són cada una de les **parcel·les**. Totes tenen semblances i per fora semblen iguals unes de les altres, però des de dins es veuen les diferències entre famílies i maneres de viure.

Espero que els meus pollets estiguin bé, avui ha sigut un bon dia.

És important, el caminar

Font i Segú, Martí

La ciutat li feia feredat. De l'illa, amb totes aquelles cases apilades unes sobre les altres i unes al costat de les altres, n'havia fet un poble i del **pati interior**, la **plaça**. Amb els veïns es coneixien entre tots i tots se saludaven. Al pati, a la **plaça**, hi dinaven i hi sopaven i tots els paradistes la saludaven els dies de mercat i ja li tenien preparada la cistella, que ja sabien què s'enduia. Va viure-hi quatre anys sense sortir-ne; perquè d'on ella venia, la gent no en marxava, del poble. Però es fa dur no tenir un carrer que miri lluny i tenir tots els veïns que et miren massa.

Ara camina absorta, amb un caminar que ja no és un caminar conscient. Com respirar. És important, caminar; i poder-ho fer, una bona estona, de forma vaga i ininterrompuda. I el **bulevard**, que amb les seves **façanes**, estrictament **alineades**, dicta el seu itinerari, és un bon lloc per a fer-ho. Per a ella, és com anar al teatre i submergir-se en una funció colossal, on cadascú, a l'interior dels edificis, als balcons, a través de les finestres o passant-li pel costat, representa un personatge amb un paper perfectament

après. Una escena absolutament coordinada, on cada gest ha estat calculat i de la qual ella n'és l'única espectadora. Aquest carrer de gran dimensió, que en arribar a la ciutat li havia resultat intimidador i inabastable, ha esdevingut un dels llocs més íntims per a ella. Aquí ningú no la coneix, cap dels actors, capficats a oferir la seva millor interpretació, té temps de fixar-s'hi, i aquesta fredor... l'allibera.

I alliberada, enyora el caliu de la **plaça** i dels veïns, i ara sí, amb plena consciència, desfà el camí, i enfila cap a casa.

El cavall soviètic

Font Perpinyà, Roger

M'havien citat a dos quarts de nou a la cafeteria de l'Edna, al passeig de l'Estació cantonada amb La Nova Rambla. Com era costum en aquella època, vaig aprofitar per apropar-m'hi deu minuts abans i mirar si podia distingir quelcom que pogués posar-me sota alerta, però curiosament aquell diumenge la **plaça** de l'estació estava molt tranquil·la i l'únic estímul que m'arribava era l'olor amarga al cafè de màquina que minuts més tard m'estaria prenent. Encara jugava amb el tarró de sucre quan vaig veure entrar al contacte que m'havia portat a fer més de dos mil kilòmetres en tren per arribar a l'est d'Europa.

En aquest punt, podria presentar-me i contextualitzar qui soc jo o qui era la dona que acabava de seure a la meua taula, però en realitat l'únic personatge i el motiu pel qual aquesta història té una mica d'interès és a la qui coneixien amb el sobrenom de 'Falç Roja', qui ja en aquells temps es sospitava que formava part del KGB. L'objectiu de la reunió en aquell cafè no era cap més que planificar l'assalt sobre l'habitació que custodiava tota

la informació necessària del possible conflicte que ja es veia a venir en l'afan del govern rus per aconseguir més poder.

L'ofensiva que implicaria poder accedir en aquell estudi **sota coberta** de l'edifici del carrer Passeig Vell només podia tenir una possible solució, i era replicar el que ja molts anys abans els grecs havien assolit a Troia. Fer-ho de cap altra manera semblava viure en una utopia. En la **façana** principal de l'edifici impressionaven els esforços que s'havien tingut per amagar per tots racons a les dones que vigilaven l'entrada. L'accés des dels edificis que compartien **parcel·la** semblava més fàcil, però deixava de tenir sentit quan t'adonaves de l'anàlisi minuciosa de cinc dones que custodiaven el **pati d'illa**.

Un enviat del sud d'Europa al qui no podien conèixer, amb avantpassats russos i una identitat molt treballada semblava ser l'única opció per intentar avançar-se als complots soviètics.

Una possible estudiant d'arquitectura

Fontanals Pamplona, Maria

Clara, una noia tímida de 12 anys, va marxar de vacances a una gran ciutat amb la seva família. Era el primer cop que viatjaven a una gran ciutat.

El primer dia, van arribar i van anar a passejar pel centre de la ciutat. Passejaven per un **bulevard** mentre la Clara observava els edificis que l'envoltaven.

Considerava les **façanes** amb atenció i contava les nombroses finestres que tenien. A ella el sorprenia pensar que hi hagués tanta **densitat** d'habitatges en tan poc espai, ja que ella vivia en una gran casa unifamiliar aïllada en un petit poble.

Ja portaven estona passejant i la Clara no es cansava de veure els edificis que l'envoltaven quan de sobte van arribar a un gran espai públic que li va cridar més l'atenció. Era una **plaça** enorme que tenia un gran edifici davant. Aquest era diferent dels que havia estat veient. Meravellada per aquest i tot i la seva tímidesa, va decidir parlar amb els seus pares i dir-los que volia entrar.

Van entrar i mentre la Clara mirava l'interior de l'edifici els seus pares parlaven. Ells estaven sorpresos de l'interès que tenia amb els edificis que veien, és per això, que li van preguntar si en un futur volia estudiar arquitectura. La Clara, inquieta i nerviosa, va respondre que no ho sabia, però que el que sí que sabia era que li encantava veure edificis.

El joc inevitable

Franqués Castellà, Ares

Són les sis de la tarda. El sol està caient i per les finestres de casa entra aquella llum groga que tenyeix la ciutat cada cop que el dia acaba. Al **pati interior de l'illa** hi ha uns nens que corren darrere la pilota mentre una senyora amb cabell blanc i xal de llana se'ls mira atenta des de la finestra de la **façana** del davant. Sobre la taula del menjador la meva família juga al monopoli mentre jo faig que llegeixo asseguda al replanell de la finestra amb l'esquena recolzada a la paret i els genolls mig arronsats.

La veu del meu germà queixant-se perquè ha caigut sobre la casella de la **plaça** major, la qual és propietat de ma mare, em treu dels meus pensaments i giro la vista cap a ells. El meu germà ajunta les celles indignades mentre paga a ma mare, qui somriu contenta en veure que el seu capital augmenta, mentre el del meu germà va a la baixa. Es veu cada vegada més a prop de guanyar la partida. Mentrestant, el meu pare se'ls observa amb el dau a la mà preparat per jugar el seu torn i, amb sort, poder construir.

Jo torno a girar la vista cap a la finestra mentre reflexiono sobre el real que pot arribar a ser un joc. I és que, el que acaba de passar en aquesta **planta sota coberta** a la qual anomeno llar és el mateix que passa dia si, dia també, en la nostra societat. Els rics cada cop són més rics, mentre els pobres van pagant taxes per intentar sobreviure. I és que, al cap i a la fi, la vida és això: un joc al qual és inevitable jugar. Alguns tenen més sort, altres simplement intenten sobreviure, però tots hi juguem.

Trajecte de la porta al sofà

García Sancho, Roger

Arribo a la porta de casa, porto ja unes setmanes en què no trobo motivació més que, quan acabo de sopar, sortir al petit balcó de darrere de casa i fer unes quantes calades a una de les cigarretes que guardo amagades al moble del menjador. Són els únics cinc minuts del dia en què penso en mi mateix, tot i que al fons del meu cap, un núvol d'ansietat que em persegueix des de ja fa uns anys m'intenta robar el moment. Observo la gent que transita pel **bulevard** que passa per sota meu i, suposo que fruit de com em sento, m'intento posar en la pell d'alguns individus tractant d'imaginar-me què pensen i com se senten.

Poso la clau al pany rovellat, que el serraller havia d'haver canviat ja fa una setmana, dono dues voltes a la clau i entro a casa. He passat només una nit fora de casa, però en obrir la porta, no sé si és cosa meva, però sento una lleugera olor d'humitat. Camino pel passadís llarg i fosc dirigint-me al menjador. Allà, obro la persiana que dona al **pati interior d'illa** i, després de quedar enlluernat durant uns instants, entre les **façanes** dels edificis del voltant,

reconec el veí de dos edificis cap a l'esquerra. No vull que em vegi, així que giro cua i em deixo caure sobre el sofà color beix que em va regalar la mare.

Ara farà tres anys que vaig arribar a aquesta ciutat. Recordo quan, el primer dia, el llogater m'estava ensenyant el pis i el meu subconscient, il·lusionat, no deixava d'imaginar tot allò que viuria els anys següents. Deu ser que el fet d'haver passat la infància en un poble de muntanya gairebé deshabitat, no em deixa adaptar a la **densitat** d'aquesta estranya ciutat.

Ciudad Satélite

Garfias Silvestre, Fátima

Hace ya un tiempo que la familia de Violeta se mudó a una ciudad satélite de las que se anunciaba en la publicidad y preveían un futuro prometedor.

Las primeras semanas de llegar, se sentía en un mundo nuevo, casi utópico, como los escenarios donde transcurrían sus más divertidos sueños, muy diferente al ambiente donde creció sus primeros 8 años, casas estrictamente **alineadas** y monótonas cubiertas por el humo de las fábricas cercanas, que en su imaginación se convertía en un sitio siempre envuelto por una nube gris con vida, que invadía todo lo que se encontraba a su paso e intoxicando con manchas negras a las personas que se acercaban, un lugar de donde no creía escapar.

Su nueva residencia era una piso pequeño y las calles le recordaba a la ciudad donde antes vivía, pero estaba rodeada de grandes masas verdes, que a su parecer parecía vivir en medio de un jardín o incluso un bosque, se organizaban a través de

plazas, bulevares y parques, donde podía jugar tranquilamente con niños y cruzaba cada día en el trayecto del colegio, en definitiva era una ciudad donde se sentía a gusto y que en un futuro crecería junto a ella.

Signos Urbanos

Giménez Antonelli, Franco Ignacio

Diecisiete horas pasaron, después de arduo viaje, al fin llegué a lo que creía, sería mi nuevo hogar. Recordaba mis momentos jugando en la plaza del pueblo, los cuales no recuperaré, pensé. Viendo a mi padre despedirme con una mirada de decepción, pero también de indignación ¿Qué podía hacer?, me dije ¿a dónde voy y por qué?

Cada metro que recorría de mi destino me impresionaba y asustaba. Un “monstruo” de **fachadas** inacabables, en donde quienes pasaban se conformaban con él mirando al suelo sin darle importancia. El conductor aparcó en un **bulevar** y me dejó de frente a un portal inmenso. Quise preguntarle a dónde me trajo, pero de tan solo reflexionarlo ya se había marchado sin enterarme. Después de admirar la sobredimensionada puerta durante minutos de incertidumbre y duda, me arriesgué a entrar. Para mi sorpresa estaba abierta. Al adentrarme me encontré en una especie de **patio en el interior de la manzana** de este gran “monstruo”.

Al instante llegó un hombre cegándome la vista a lo más semejante a la plaza del pueblo que he encontrado. El hombre esbelto ni siquiera intentó llevarme la palabra, igual que yo con mi padre. Creía que a lo mejor era algún tío lejano o alguien de ese calibre. Me acompañó hasta mi alcoba y se despidió también sin dirigirse a mí, pero esta vez se me quedó mirando sonriendo, para después salir por la puerta. Me quedé sentado un buen rato pensando en porque nadie se dirige a mí, ¿será porque yo tampoco lo hago? No es mi culpa, no querer hablar y cerrarse a los demás ¿Si ellos no me ayudan como esperan que espabile? Supuse. Después de unos minutos de duda miré a mi alrededor y encontré en una mesada un libro titulado: “Introducción a la Dactilología”

L'aigua controlada pel fill de la ciutat

Juan López, Elena

L'Oriol, la Maria i jo estàvem al tren arribant a l'última destinació de l'interrail; plovia moltíssim i feia molt de vent, el tren no parava de fer sonar el clàxon i el nen que seia darrere nostre plorava als braços d'una noia de cabells foscos.

De sobte se'n va anar la llum del vagó i el nen es va posar encara més nerviós; l'Oriol va encendre el seu lot i li va donar per intentar calmar-lo, però no va ser fins que la Maria es va posar a tocar la guitarra que no va callar.

Quan vam desembarcar, eren les primeres hores de la tarda, però no ho semblava perquè continuava plovent moltíssim i al **bulevard** principal no hi havia ningú, com si fos de nit. L'Oriol, la Maria i jo vam anar a un hostel; era un hostel curiós: des del carrer es veia que la **façana** tenia uns números que anaven pujant a mesura que pujaven de planta.

A l'interior de l'hostal hi havia una alta **densitat** de gent que semblaven estar celebrant alguna cosa, ens van dir que la ciutat

s'estava inundant perquè l'aigua dels canals estava pujant ràpidament, però havia deixat de pujar perquè algú havia fet que parés de plorar el "fill de la ciutat".

De sobte la Maria va veure al **pati interior d'illa** al nen del tren i es va adonar que era el nen màgic; després de cantar-li una cançó, l'hostal va guanyar una planta més a façana perquè aquella cançó va fer recuperar el nivell de l'aigua original.

La finestra del bulevard

Lázaro Prat, Blanca

Els dies darrere d'aquella finestra eren llargs i monòtons. Cuidar a la tieta s'havia convertit en una cosa rutinària. Al principi la mare m'havia demanat que l'anés a cuidar un parell de cops per setmana, que ella, el pare i el meu germà havien d'anar a treballar. Casa la tieta era a la part rica de la ciutat. Els edificis eren glamurosos, les **façanes** eren altes, llargues, detallades i plenes de finestres. Els **bulevards** eren els carrers més amples i amb més vida de la ciutat, i si miraves lluny podies arribar a veure l'estació de tren. Hi havia dies que somniava que la meva destinació era marxar, caminar **bulevard** a baix i agafar el primer tren que passes.

La meva realitat era un altre. Jo vivia al barri gris i brut de la ciutat, on hi havia més **densitat** de persones i on tothom vivia més atapeït. Els meus pares, el meu germà, la meva àvia i jo vivíem a una sola habitació. Allà compartíem tot l'espai, recursos i menjar que aconseguíem dia a dia. La brutícia se'ns impregnava al cos i la fam no ens deixava dormir. Tota la meva família treballava nit

i dia a la fàbrica tèxtil més gran d'Amsterdam. Jo, per sort, havia pogut anar a l'escola uns quants anys.

Ara ja en feia dos que cuidava a la tieta. Tot va començar quan ella no recordava els nostres noms. Després li fallava el cos, fins a arribar el punt en què tenia total dependència d'alguna persona. Aquesta persona era jo, i em passava els dies mirant per una d'aquelles finestres de les façanes **alineades** del bulevard. La part positiva és que amb la tieta podia ser la persona que volgués ser cada dia.

Y perdí el tren

Marín Sotil, Ruth

Hacía poco menos de un año que me había mudado a esta preciosa ciudad para estudiar física en una de las universidades más prestigiosas del país.

Vivía humildemente en un **bajo cubierta**, con unos vecinos un poco ruidosos. Pero no podía quejarme, tenía unas vistas increíbles hacia una enorme y preciosa **plaza**.

Esa noche salí de casa con un sentimiento extraño en el cuerpo.

Crucé como de costumbre el gran **bulevar** en dirección a la estación central. Estaba todo en su sitio: las farolas iluminadas; las tenues luces que salían de esos edificios tan perfectamente **alineados** a los contados de la calle; aquellos árboles que casi no te dejaban ver el cielo; pero a la vez todo se sentía diferente.

Una misteriosa quietud acechaba cada rincón por donde pasaba. Era inquietante, esta calle siempre había sido una de las zonas más **densas** de la ciudad, gente paseando de aquí para

allá, entrando y saliendo de las tiendas, pero ahora solo divisaba una pareja de ancianos y unos hombres de ojos rasgados.

Todo se veía solitario.

Pasé por delante de mi cantina de confianza y la vi cerrada. Entonces caí. Recordé que una semana antes mi posadero me había advertido sobre esta noche.

Desde hacía varios siglos, se contaba que una noche al año, los espíritus salían y se paseaban por todas las calles de la ciudad, llevándose al más allá a todos los que se cruzaran en su camino.

Mi instinto decía que volviese a casa de inmediato, pero decidí no darle importancia. Yo era una mujer de ciencia, no creía en mitos.

Por lo que continué caminando. Necesitaba coger ese tren a toda costa.

Prácticamente, había llegado cuando noté un susurro a mi izquierda. Me volteé.

Y de repente el mundo cayó en tinieblas. ¿O quizás solo el mío?

El gato desconocido

Marti Perillo, Ignacio

De repente lo vio, hacía tanto que no veía uno por las calles que se puso a seguirlo. El chico abandonó la **plaza** y se puso detrás del gato que divisó a lo lejos en la calle. Tras el felino se podía ver a un niño al que le fascinaban esos animales y su equilibrio al saltar de un lado a otro. Como no quería perderlo de vista, se puso a correr por la calle detrás del negro animal que tampoco bajaba el ritmo, escalando por aquellas **fachadas** una al lado de la otra, creando una larga **alineación** de edificios en la avenida de la ciudad. El niño seguía, bajo una atenta mirada, los movimientos del gato. Saltando de un lado a otro, subiendo hasta la **planta bajo-cubierta** de los bloques más altos, demostraba una gran agilidad.

La razón por la que le encantaban esos animales se remontaba años atrás, cuando él era mucho más pequeño. Se encontraba paseando con sus padres por aquel **bulevar** comiendo un bocadillo que le había preparado su padre justo como a él le gustaban. En ese momento un pájaro se lo intentó quitar de las manos y justo antes de que eso sucediera, un gato

de un color oscuro saltó de un árbol y se interpuso en su camino evitándolo. Su padre se sorprendieron, pues no era un comportamiento muy común en los felinos, pero él agradecido le compartió parte de su merienda. Desde entonces formó un vínculo con ese tipo de animales tan característicos. La mayoría los despreciaba porque siempre estaban en la calle y sucios, pero el chico los admiraba y cuando podía los iba a ver a aquella **parcela** abandonada en la que vivían donde nunca se llegó a construir nada.

Día 1: La Llegada y primeras impresiones

Martínez Saraguayo, Clara Sabina

¡Chuuchuuu! El sonido del tren me despierta. Por fin hemos llegado al destino y seguramente Marta ya esté en la estación esperando a mi llegada. Justo al salir me encuentro con un gran bullicio en la estación, pero finalmente la localizo y me propone dar un paseo hasta llegar a su casa. Justo al salir de la estación vemos una gran **plaza** con mucha gente en movimiento y una red de tranvías que la cruzan. ¡Qué gran sensación de amplitud en comparación con el interior de la estación! Iniciamos nuestro recorrido y nos introducimos por una gran avenida arbolada a nuestras dos. A medida que avanzamos me doy cuenta como esta zona me resulta familiar. ¡Efectivamente! Me recuerdan a los bulevares por los que anduve en su día en París, amplias calles llenas de frondosos árboles. A su vez me fijo en como la **alineación** de los edificios a lo largo de la gran avenida generan una secuencia de **fachadas** prácticamente idénticas entre sí, que me llegan a transmitir una fuerte sensación de monotonía e infinidad. De repente, esta monotonía se veía interrumpida por

una entrada a lo que parecía ser un **patio interior de manzana**. Atrapado por la curiosidad, me adentro al patio lleno de vegetación y zonas de estar, y observo como algunas familias disfrutan con los más pequeños. Seguidamente, Marta reconduce nuestro camino hasta llegar a la zona donde vive, de la cual me sorprende la gran **densidad** de edificación y me hace pensar en todas las personas que viven allí. Me quedo con ganas de explorar más, pero lo dejaremos para mañana.

Encàrrecs

Maseda Martínez, Sara

És un dia bonic, fred i clar. Al matí semblava que anava a nevar, però ara es pot veure un cel blau i sense núvols. L'Àlex s'embolica amb l'abric mentre baixa per uns dels **bulevards** de la ciutat. Encara que avui no hi ha vent, fa fred. Els carrers estan plens de gent a aquesta hora, estudiants sortint de classe, mares empenyent cotxets, avis prenent cafè. La majoria dels dies, ella forma part d'aquesta multitud, sortint del metro mentre sent música amb ganes d'arribar a la seva casa **sobrecoberta** després de treballar. Però avui té a fer uns encàrrecs primer.

La primera parada és la joieria, a dos carrers de la parada de metro, on recull els anells per la boda. Després va al supermercat del costat, on compra diverses bosses de patates, xocolates i pastes de crema que li havia demanat la seva promesa.

En sortir, camí la farmàcia que hi ha a la **plaça** de l'ajuntament al final del carrer, l'Àlex s'adona que ja no hi ha tanta gent. En l'estona que ha estat comprant, ja ha començat el capvespre i

quasi és l'hora de sopar.

Amb els medicaments necessaris per tractar el refredat de la seva promesa i tots els altres encàrrecs fets, l'Àlex es dirigeix cap a casa.

En el camí a casa, ha rebut una trucada de la seva, a punt de ser, dona perquè agafés algú per sopar. Llavors l'Àlex para a un dels kebabs que hi ha a prop de casa. Mentre espera al fet que facin la seva comanda situa algunes de les bosses a la **façana** de l'establiment. Finalment, l'Àlex arriba a casa seva quan ja és de nit, però no sense tenir dificultats en obrir les portes de la carregada que anava.

L'estàtua del senyor barbut

Melcion Verdés, Guim

Decideixo sortir, estic cansat, cansat d'estar tantes hores mirant el sostre del meu pis **sota coberta**, aquell sostre on hi ha aquella taca d'humitat que ja fa temps que penso que té forma d'Austràlia i que em treu tantes hores.

Agafó el barret, he perdut el recompte del dia de la setmana i tampoc ser reconèixer des de la finestra si fa fred o calor, però agafó el barret, les claus, els purets i la bufanda.

Baixo per les escales, l'ascensor fa tres setmanes que no funciona, les escales tenen unes finestres molt petites, em paro en una d'elles i observo com a la **façana** dels veïns hi ha una noia cantant amb un carbassó a la mà. Tant de bo obrís la finestra per així poder escoltar aquella cançó mentre baixava, tranquil·lament, els 5 pisos restants que em quedaven baixar.

He arribat a baix, he fet bé d'agafar la bufanda. El meu objectiu és arribar a l'estació de trens, avui arriba un tren que només passa cada dues setmanes, ve de molt el nord i només quan no hi ha

nevades pot fer el viatge sencer. Quan passa aquest tren, sempre hi vaig, em fa sentir que no soc el més estrany de la ciutat.

Comença el meu camí, podria anar pel centre del **bulevard** que va directament cap a l'estació de tren, però decideixo que és un recorregut massa perillós per la meua lent caminar. Així doncs, agafo un camí alternatiu. Tot i això, no és un camí fàcil, mai m'he après els noms dels carrers, sempre m'he orientat pels petits detalls o botigues que hi ha a cada carrer. El recorregut comença al carrer del balcó ple de flors de color lila, giro a la dreta pel carrer del senyal de stop que està de cap per avall, recte a la placeta de l'estàtua del senyor barbut, i finalment a l'esquerra el carreró del forn de pa on fan uns croissants boníssims.

Un cop acabo el recorregut queda el pitjor de tot, la gran **plaça** de l'estació de tren. No puc evitar passar-hi, no hi ha alternativa. Una gran esplanada on tot són amenaces: cotxes, persones corrents, bicicletes, soroll, molt soroll, brutícia per tot arreu, coloms menjant qualsevol cosa que troben... dos-cents metres que travesso mirant el terra intentant recordar el rostre detallat de l'estàtua del senyor barbut

He arribat, el tren ja hauria d'arribar, em sento a un banc de l'estació i l'espero. Passen els minuts i no arriba. S'apropa un jove treballador i em pregunta que si estic esperant a algú. Li explico que estic esperant el tren que ve del nord. Ell m'assegura que aquest tren va passar ahir.

Plat trencat

Mowszet Basel, Maia Ruth

Volia pensar que era un dia de novembre com qualsevol altre, vaig anar a treballar a la petita botiga que tenia al carrer Parnassusweg, un **bulevard** on ens trobàvem la majoria de jueus, ens coneixíem entre tots.

A migdia recordo que vam anar amb la meva germana a visitar a la nostra àvia que vivia en una d'aquelles **parcel·les** amb edificis tan alts que no els hi arribava a tocar el sol al **pati interior de l'illa**.

La volíem portar a la **plaça** on acostumàvem a anar. En arribar la vam veure trista i preocupada, ens va dir que ens volia donar una cosa urgentment.

Una vegada vam arribar al bar de sempre, ens va dir que la nit anterior havia caigut un plat que tenia penjat de la paret. Per ella que era tan supersticiosa, això era senyal que alguna cosa dolenta anava a passar.

Va obrir la bossa i ens va donar uns bitllets, volia que agaféssim

el tren fins a França i d'allà un vaixell fins a Argentina on vivia una amiga seva.

Pressentia que les petites revoltes que hi havia hagut últimament dels nazis anaven a anar a més.

Al principi ens va semblar una bogeria, però l'àvia mai s'equivocava en res. Dos dies després, estàvem agafant el tren amb la meva família deixant enrere totes les nostres pertinences.

Pocs mesos després, les notícies que ens arribaven eren catastròfiques.

Ara escric des d'Argentina, on he acabat gràcies al que em va dir aquell dia.

Callejero

Muñoz Fernández, Alejandro

Thomas deambulaba desorientado por aquellas calles de toscas **fachadas** residenciales y ambiente industrial, el cual rezumaba trabajo e injusticia. Mismos sentimientos que encontraba en los recios y expresivos rostros de los lugareños.

Ciudadano de un pequeño pueblo donde todos se conocían y todo se sabía, caminaba sin rumbo hasta llegar al gran **bulevar** central, lleno de vida y bullicio.

Mientras Thomas paseaba perplejo por el ajetreado ambiente, el cual le envolvía como una suave capa de seda, se da cuenta de que unos niños se chocan con él. Acto reflejo, como si de un rayo se tratase, se lleva la mano al bolsillo: ¡Oh no! Exclama con estupor; le habían robado el dinero que necesitaba para dormir en la ciudad. Corriendo persigue a los pequeños hasta adentrarse en las callejuelas anexas a la gran avenida hasta que por accidente o casualidad se adentra tras un túnel en lo que parece un **patio interior de una de esas manzanas** residenciales

llena de vida pero, esta no. Esta era diferente a las demás, tenía un aspecto más lúgubre; como si el propio **patio** no quisiera que nadie estuviera ahí.

De pronto, unos matones ataviados con palos y gorros de color naranja salen de las puertas de las viviendas que dan al interior de la **parcela**. Salen a patrullar su territorio como si de perros guardianes se tratasen. Thomas, intenta esconderse tras de unas cajas y unos sacos de trigo apilados en una esquina, pero, el perro de uno de estos individuos se percata de la presencia del intruso y empieza a ladrar.

Enseguida es hallado, y cuando se asoma el líder parece reconocerle; es un hombre de unos 50 años, de aspecto rudo, pero al ver a Thomas le abraza y dice;

Bienvenido a Eindhoven hermano

Tardor

Muñoz Xamena, Caterina

Les agulles del rellotge de l'estació marcaven les deu i cinc minuts quan es va obrir la porta i uns cabells obscurs van destacar entre aquella **façana** vermella. Caminava lent i les fulles del **bulevard** es començaven a desprendre, fent evident que l'estiu s'havia acabat. No recordava bé el camí, però deambular pels carrers la feia sentir una mica més lliure. Com si per uns instants res d'allò hagués succeït i pogués tornar a somiar en marxar d'aquella ciutat.

L'estàtua d'enmig de la **plaça** indicava que havia arribat. Va recollir aquella carta i va reprendre el camí cap a casa, aquest cop, una mica menys distreta.

La **sota-coberta** era un espai tranquil·litzador. L'aire que es colava pel marc de la finestra trencava el silenci de l'habitació. «Ho sentomolt, ets l'única llum que il·luminava els meus dies. T'estimo». I aquella llàgrima baixant per la pell pàl·lida significava, per fi, el començament del dol.

El foc que em va casar

Obach Padrós, Jordi

Un dimarts tranquil, com un altre. Tornàvem d'una operació d'un lleu accident de trànsit entre dos taxis a la **plaça** de l'Ajuntament, just al carrer Mönckebergstraße.

En baixar del camió ens vam dispersar. La majoria dels companys van anar a la sala de musculació a entrenar, un parell es van posar a estudiar per l'ascens a Inspector Tècnic del cos de Bombers. Jo em vaig estirar a una butaca de la sala de descans. Reia mentre mirava el sostre de l'edifici amb aquell aspecte industrial que recorda. Feia tot el dia que pensava en aquella noia que vaig conèixer la nit passada en sortir de la cerveseria. Tan sols ens vam presentar, però recordava perfectament aquells cabells rossos, ulls foscos, sobretot aquella veu tan fina que se m'estava repetint constantment per dins del cos.

De sobte, va sonar l'alarma. En menys d'un minut havia d'estar dalt del camió amb el mono posat. L'explosió de la cuina d'un bar, havia provocat un gran incendi al centre de la ciutat. Les

flames vives per les fulles seques dels arbres. El caos del foc corria pels **bulevards** carbonitzant els arbres. Les **façanes** vermelles il·luminades pel foc.

Vam arribar al focus de l'incendi, on va començar el nostre espectacle. Sortien les flames de les finestres dels habitatges de sobre el bar. Per evacuar les famílies, vam pujar per una escala exterior des del **pati interior d'illa**.

A mi, em van enviar a l'àtic. En entrar en aquella **planta sota coberta** vaig sentir una noia cridar desesperadament "auxili". Una veu que no identificava, però em sonava familiar. Entre el núvol de fum i a una cantonada la vaig veure, era ella. M'hi vaig acostar, i abans que li col·loqués la màscara d'oxigen, em va fer un petó que encara no he interpretat.

La mancha oscura

Ottaviani Paolo, Luigi Maria

Mientras vuelo hacia el sur, veo una mancha oscura en el horizonte y me pregunto qué será. A medida que me acerco, la mancha se hace más y más grande, aumenta de forma desproporcionada y me doy cuenta de lo inmensa que es. Entonces entiendo: es una ciudad, una de esas de las que tanto había oído hablar en las historias de las grandes migraciones de las golondrinas mayores. Sí, estoy seguro, debe ser uno de esos lugares donde los humanos viven en masa. Intrigado, bajo la altura y me adentro en la niebla del gran arbusto. Y ahí está por fin: una maraña interminable de calles que desembocan en **plazas**, como arroyos en el lago. Reconozco algunas más grandes con muchos afluentes: deben ser **bulevares**. Por último, apoyadas en las calles, las casas de los humanos: muchos nidos colocados uno al lado del otro y dispuestos como un único gran nido alrededor del **patio interior**, donde los cachorros humanos crecen y juegan. Es exactamente como las viejas golondrinas lo habían descrito.

Me armo de valor y bajo al nivel de los edificios, donde sorprendentemente nadie se fija en mí. Hay una cantidad y **densidad** de seres humanos, como nunca antes había visto, y todos están ocupados: algunos caminan por la calle, otros corren hacia un tren, otros comunican con una extraña canción, otros miran fijamente un papel. En el ajetreo general, cada ser humano va a lo suyo sin ni siquiera mirar al cielo y yo me siento invisible.

Gelat de maduixa

Gina Pallarés Aznar

El gran **bulevard** descansava, alleujat per la tranquil·litat d'un migdia de diumenge. El tràfec habitual d'entre setmana, ple de vehicles i sabates llustrades avançant a tota velocitat, no semblava tenir res a veure amb el paisatge exclusiu d'aquell tranquil migdia de repòs. Tot semblava en silenci fins que l'arribada d'un tren a mitja tarda va esquerdar la tranquil·litat que regnava a la ciutat.

Tan sols jo vaig sortir d'aquell tren que m'havia tingut pressa durant tantes hores. Ràpida i perspicaç vaig recórrer l'andana sense pensar què em trobaria un cop creuada l'estació. Seguia amb la meua pressa usual intentant esquivar tot possible perill fins que em vaig aturar en veure que em trobava en mig d'una plaça immensa que gairebé em feia perdre la noció de l'espai.

Entre el buit esfereïdor de la **plaça**, vaig percebre de reüll les siluetes d'uns infants que es perseguien i jugaven a fet i amagar i immediatament vaig sentir l'olor del gelat de maduixa que portava un d'ells a la mà. Amb discreció, m'hi vaig apropar resseguint

la inacabable trobada del carrer amb les **façanes**. Els nens corrien i s'escapaven i jo, capficada amb la persecució, no vaig adonar-me que de sobte ja no era sobre la infinita perspectiva del bulevard sinó que havia entrat a un **pati interior d'illa** on els infants van continuar jugant.

El noi del gelat es va asseure a un banc per acabar d'assaborir-lo i jo, encaparrada amb aquella addictiva olor de maduixa vaig ometre tot perill fins a arribar a la terrina del noi, on per fi vaig poder tastar aquella delícia.

Tot va anar molt de pressa a partir d'aleshores. Seguit del conegut crit d'espant "Una panerola!" em vaig veure tombada a terra. Les potes, enganxoses de sucre, no em van permetre escapar amb suficient rapidesa i la sola d'una sabata, gran i amb restes d'herba em va reduir el camp de visió... fins a esclafar-me.

Conversa amistosa amb un proveïdor de panots

Pérez Trilla, Maria

Aigua. Sabó. Fregant els palmells amb molta força entre ells. El revers contra el palmell en dos moviments com les agulles del rellotge; i dues passades entre cada dit. Bé d'aigua. I un altre cop. Repassant bé sota les ungles.

Miro per la finestra al **patí interior d'illa**. Està ple de flassades. La finestra que m'enfronta està a 8 m, i veig la cuina amb dues copes de vi brutes. Pico dos cops la cantonada i tremolo, pensant en els milions de gèrmens que m'envolten.

“On anirem a parar. Sou rates. No creus? Sou cobdiciosos, us apileu uns damunt dels altres sense causa ni remei, en edificis estrets amb pisos sense llum i ventilació, incrementant exponencialment la **densitat** d'aquesta ciutat. On anirem a parar.”

Moc la cadira de l'escriptori perpendicularment a la cadira amb la forma lligada, situant-me a 2 m exactament. Agafant el respall i inclinant-lo cap endavant i cap enrere; està desnivellada.

“Saps perquè estic aquí, oi? Com podries no saber-ho.”

Sacseigs sense control i balbuceigs ofegats a través de la mordassa em responen.

“On anirem a parar. La normativa és clau. **L'alineació del parcel·lari** i les alçades de les **façanes** estan delimitades per a l'harmonia i unes dubtoses condicions sanitàries i de confort. Permet comptar les passes que faig, sabent les distàncies entre cantonades, i permet evitar els **bulevards** plens d'arbres amb pol·len i insectes, jo els anomeno la vostra versió miniatura. No creus?” Ric pausadament.

“On anirem a parar. Si un inútil decideix estar per sobre de la normativa. El carrer té unes rajoles quadrades de 14 centímetres de costat i amb el patró simètric i enfonsat 3 mil·límetres. Però vostè fa 5 mesos que subministra els panots necessaris per a fer reparacions i no són quadrades. Com vol que algú les trepitgi. On anirem a parar.”

No sóc un rodamons

Pons Giménez, Maria

Tot això ja ho he vist jo, no soc un rodamón, però els meus viatges anuals em permeten conèixer i entendre com viuen aquestes criatures amb potes, crec que entre ells es diuen persones o éssers humans, encara no ho tinc molt clar.

Era un dia calorós d'estiu que em trobava a la ciutat de París. Vaig decidir fer una parada per agafar forces, ja que les meves ales no donaven més de si. Al banc de fusta, que vaig escollir per reposar, hi havia dos homes que xafardejaven. *"L'altre dia un senyor que venia d'una ciutat de molt lluny, crec que es deia Amsterdam, em va preguntar pel Bulevard des Capucines. Jo només passejava, però aquest bon home em va fer moltes preguntes, sobre **l'alineació**, la perspectiva i moltes coses més"*.

Aquesta conversa em va portar a explorar la ciutat, i en arribar aquí he descobert que els famosos bulevards també hi són. Des de sobre d'aquest arbre puc observar una estació de tren al final del passeig, on també arriben altres **bulevards**, com diuen ells.

El guirigall d'uns nens m'ha espentat i he hagut d'aixecar el vol fins a col·locar-me a una altra copa d'un arbre, però aquest cop no hi havia tanta gent, ja no era al carrer sinó que em trobava al **pati interior d'una illa**, crec que l'hi diuen així. L'espai era més tranquil, únicament es veien a través de les finestres, famílies dins de casa seva.

He de confessar que s'hi està bé en aquesta ciutat, els bitxos de dues potes em donen motlles del pa que els hi sobra a la **plaça** cada dia quan el sol està a punt de dir adeu. M'agrada, però haig de marxar, tornaré i segurament tot serà diferent, els arbres hauran crescut o les **façanes** estaran més antigues, no obstant això, sé que d'aquí a un temps estaré un altre cop sobre les copes dels arbres de la ciutat d'Amsterdam.

Corriendo sin temporizador

Alejandro Ramos Mira

[...] Al fin salgo de la estación. El viaje ha sido tan solo de una hora, pero se me ha hecho largo. Las prisas de esta mañana con mis hijos en casa casi me hacen perder el tren y ya he entrado algo descolocado. Hoy sábado tengo una reunión de mi nuevo trabajo en el centro del Barrio sureño, donde probablemente me cojan, la verdad no creo que compita con gente mucho más preparada... Aparte, tienen que cogermme por narices, puesto que estamos planeando la mudanza en la misma zona... Hoy es un gran día y la verdad que me huelen buenos tiempos.

Salgo de la estación y la verdad que estoy algo desorientado: pasa bastante gente andando hacía varias direcciones. Parece que esté saliendo del ayuntamiento y no del ferrocarril. Sin embargo, he oído de más de una voz que este es el punto más sureño de la ciudad...

Estoy esperando el tranvía en la **plaza** misma y como me he dejado el reloj de mano con las prisas, busco un reloj en la

estación, con la vista: 11:36. Me han dicho que acaba de pasar uno, pero que esta línea pasan cada 10 minutos como mucho. Esto no me sirve, puesto que en poco más de 20 minutos, a las 12, tengo que llegar a mi destino. Está empezando a salir el sol y las manos me sudan.

Dejo el maletín en el suelo, con cuidado que nadie me lo robe, con lo despistado que voy y con la **densidad** de gente que hay aquí nadie sabe.

Intentando pensar en otra cosa, me quedo distraído mirando la acción de la zona. “Seguro que no es esto la plaza del ayuntamiento?” me digo. Me resulta demasiado familiar, por lo menos las **fachadas**... “¡CLING!” El trotar de la gente me avisa que el tranvía ha llegado. De mala gana entro en el trasto. Es mi primera vez usándolo, y ya estoy sorprendido por lo suave que arranca.

Para cuando me he dado cuenta estoy en la sombra de un bosque de fresnos. Qué fresco. Ya que estoy voy a abrir la ventanilla, y de paso intentar sacar la cabeza jugueteando. La calle se abre a lo ancho y largo, apenas se ve el final de la calle. Parece mentira que para no ser un barrio de siempre pueda haberse hecho tan grande en tan poco tiempo. “Es ese el hospital Randwijck del Sur?” pienso, mirando al fondo del paseo. Mientras nos acercamos la imagen se me desentela “Ah, no, qué digo, debe de ser el Palacio Rea...” el tranvía hace que me coma la ventana que no se abría del todo girando sin avisar. Por lo visto, los que están de pie se sostienen en una barra para no bailar al ritmo del tranvía.

Estoy buscando las placas de los nombres de la calle, una de estas debe ser WillemKestraat, donde traeré a mi familia después del verano. Si la calle es así de ancha, la casa deberá serlo también. En esta calle parece que se pueda jugar unos juegos olímpicos con gradas incorporadas. Sin duda tiene que ser un

buen sitio para mis hijos.

Se me está cansando el brazo, me estoy sujetando en la barra, pero hace rato que no pasamos ninguna curva. El tranvía hace unaparada y las puertas se abren a mi espalda, entrando de repente el ruido de unos niños gritando y él entra y sale de los viajeros. Hemos parado en la boca de lo que parece el límite entre la ciudad y el bosque, un campo vallado **alineado** con el principio de la calle, presentado de la nada. Viendo lo que tardan en cerrarse las puertas me recuerda que ya estoy haciendo tarde a mi cita. “Probablemente, estén entrevistando al que iba después de mí. Seguramente también causará mejor impresión e irá mejor peinado que yo. O para qué competir, si por hacer tarde tendrán motivos razonables como para haberme tachado ya de la lista.”

El Sol de mediodía me saluda en lo alto del parque. Oportuno, hay demasiada gente como para poder moverme de la ventana, tan solo espero no despeinarme por el sudor...me gustaría saber la hora.

Para cuando dejo de ver el parque, el tranvía para en seco. Los pasajeros empiezan a vaciarlo. Pregunto por la parada. Es la mía. Por fin. Me apuro hacia la entrada de mi edificio y en la entrada tengo que preguntar por la hora, con prisas. Un hombre con sombrero me dice “Las 11:49”. Las 11:49. No entiendo nada. No he estado apenas 4 minutos en el tranvía... Me giro a mirar atrás. Relajo los hombros. Me vuelvo a girar.

“¿Este sitio tiene cafetería?”

Atrapa'm

Rincón Cucurella, Paula

Corre, corre, corre... L'única paraula que ressona al meu cap ara mateix. Si no hagués estat per aquella maleïda cadeneta. Si hagués dedicat a observar tan sols un segon més, m'hauria adonat que aquella cartera estava lligada, i ara no estaria corrent en zig-zag, per intentar travessar la **plaça** del mercat. Els homes que em persegueixen semblen entrenats per esquivar la gent que com cada dissabte al matí, s'acumula al voltant de les paradetes.

Aconsegueixo sortir de la plaça, i després de creuar, amb vida, l'amalgama de vianants, cotxes, i tramvies, enfilo amunt el **bulevard** sense fi que se'm presenta davant.

Només puc pensar a continuar corrent en línia recta. A la dreta tinc una filera d'arbres perfectament ordenats, i a l'esquerra les **façanes** dels edificis em semblen un mur infinit fins al cel. Els tres homes, incansables, ja em trepitgen els talons. Un petit pas en fals seria condemnar-me a un final catastròfic.

De sobte, un carreró poc més ample que un ésser humà de talla

mitjana, apareix com una escletxa en mig del mur de façanes. No tinc cap altra opció. Giro a l'esquerra desesperadament preguntant-li a Déu que no sigui un carreró sense sortida.

Arribo al que sembla ser un **pati interior d'illa** que els veïns han aprofitat com el seu magatzem particular de trastos inútils. Se m'il·luminen els ulls, el veí d'un primer s'ha deixat la balconera oberta.

Sense pensar-ho dos cops salto entre estenedors i rentadores velles i m'enfilo com un gat, em penjo d'una de les mènsules del balcó i, amb totes les forces que em queden, passo el cos per sobre la barana. Soc a dins i ells a fora, no sé si és bo o dolent, però ja no els sento tant a prop.

El neguit davant la monotonía i la falta d'identitat

Rodríguez Escandell, Aura

Sortia de l'estació després d'un llarg dia de treball, com cada dia. Em trobava a la **placa**, el centre de la ciutat, on totes les vies, les protagonistes del moment, es connecten. Colossal. Vagis on vagis, acabes allà i no saps ni com. Era una nit tancada. La foscor s'escampava pels carrers rectes, donant una aparença abominable als arbres que formaven part del teixit urbà, quasi artificials.

Anava avançant pels carrers monòtons, custodiats a dreta i esquerra per unes tires d'edificis **alineats** que feien la sensació d'unes parets allargades que, així com anava caient la nit, s'anaven fent més altes i més estretes.

Una sensació d'angoixa m'envaïa el cos. Vaig començar a córrer. A mesura que avançava pels carrers més llargs i iguals es tornaven. El neguit va derivar en confusió i de sobte, em trobava sense saber on estava, on era casa meva. Cada carrer era més semblant al següent que l'anterior.

Vaig tornar a la plaça, caminava pel **bulevard** mentre intentava relaxar-me. Finalment, vaig aconseguir trobar el meu pis. Pujava les escales a les plantes superiors de l'edifici. En les primeres plantes vivia un home gran, sol i antipàtic. Era tard i no volia fer soroll.

Donava voltes i voltes al llit, no em podia dormir. La mateixa sensació d'ofec s'apoderava de mi. Vaig alçar-me i vaig sortir al **pati interior** amb l'esperança de trobar-me algun veí que em fes companyia.

Passaven les hores i el sol començava a il·luminar les **façanes** de tota la **parcel·la** i s'escolava per les finestres, quasi convidente a entrar. Vaig agafar les coses i vaig marxar, un altre cop, cap a la **plaça**. Recordo que hi havia molta gent. Els trens anaven i tornaven, un darrere l'altre. Vaig dubtar uns minuts i finalment, entre la multitud, vaig pujar al tren sabent que no tornaria mai més.

Quadern de viatge: Recórrer Europa des de la visita als plans urbanístics més importants del continent.

Sánchez Almirall, Jordi

·Dia 3:

En el dia d'avui, un cop despert a l'alba i després d'haver esmorzat una tassa de te acompanyat, com de costum del diari del dia, el xofer m'ha dut a l'estació de tren per emprendre el meu viatge cap a Zuid, al sud d'Amsterdam, per continuar amb la investigació sobre plans urbanístics d'arreu d'Europa.

Ben entrat el matí he arribat a l'estació de Zuid, i només en travessar la porta principal de l'estació he quedat perplex davant els grans **bulevards** que s'expandeixen des de la **plaça** de l'estació cap a la ciutat. Baixant les escales m'esperava un altre xofer per dur-me a l'apartament que tenia reservat per passar el parell de nits que tenia pensat quedar-me a la ciutat, però davant de tal paisatge, he decidit donar-li la maleta al xofer i anar fins a l'apartament a peu. He tombat a l'esquerra per un dels tants bulevards que parteixen des de l'estació. A primera vista, és notòria l'**alineació** viària del pla urbà, on les **façanes** dels edificis

ocupen tot el perímetre de les **parcel·les** on són encabits, fent una sensació falsa de gran **densitat**, però oferint una experiència sensorial espectacular amb la vegetació del **bulevard**.

Després d'una llarga caminada pels **bulevards** i **places** de la zona, he decidit anar cap a l'apartament a descansar per seguir demà amb la visita. Haig de reconèixer que m'ha sigut una mica difícil trobar l'apartament, donada la semblança de tota la mançana, però finalment l'he trobat i m'han instal·lat a una **planta sota coberta** molt interessant per la seva forma caracteritzada per la coberta inclinada.

Ja per acabar el dia, m'han ofert la possibilitat de sopar en l'espaiós i molt atractiu **pati interior d'illa**, que estava decorat amb molt de gust i criteri.

El lliri

Sanjúan Benito, Júlia

En trencar l'alba d'un dia gris se sentia des del pis més baix d'un edifici com una dona corria amunt i avall per la casa. El veí de sota es queixava a la seva dona. Ella es preocupava de si potser haurien entrat a robar. Era ben estrany aquest soroll, feia mesos que el pis de dalt era tranquil.

Al dúplex superior de l'edifici hi vivia una dona adulta d'uns cinquanta anys que no havia causat mai problemes. Vivia humilment d'unes rendes i no tenia gaire cosa a fer. El seu fill havia marxat de casa fa uns mesos per treball i ara ella es passava els dies cuidant d'uns lliris que sempre tenia al sol, i passejant pels carrers bruts i **densos** de la ciutat, que no li agradaven gaire, però la feien sentir menys sola.

Avui, però, no marxava de passeig. Tenia una cita, i de fet tenia molta pressa perquè feia tard. Havia de marxar corrents cap a l'estació on l'estava esperant un home gran amb maletes, barba i pell clara. O almenys això esperava ella, de fet no havia vist aquest home des de feia vint anys.

Quan per fi va acabar d'arreglar-se va baixar com una bala des de la **planta sota coberta** fins al carrer. Caminava ràpidament pels carreresquivant les persones. En arribar al **bulevard** va córrer com no havia corregut mai fins a quedar cara a cara amb aquella **façana** on va acomiadar al seu fill feia quatre mesos, i on va quedar plantada pel que creia que era l'amor de la seva vida ara feia vint anys.

Veia moltes persones, però no en reconeixia cap. Va apujar la mirada al cel respirant profundament per fer calmar el cor, que li batejava angoixat, i li va parar de sobte va veure un home de lluny, que amb la mà esquerra la saludava mentre a la mà dreta portava un únic lliri.

El barri del “sud”

Servera Centelles, Joana

Aart treu el peu d'aquí! Estic farta de dormir amb dos germans al mateix llit, i a sobre la cambra encara fa olor dels peixos del canal del sopar. Bé, de fet estic acostumada a les olors.

Em dic Aleta i tinc vuit anys, visc en una cambra **sota coberta** d'una casa situada als carrerons laterals de les cases del canal. Dic cambra perquè de fet no és més que una habitació. Just al costat de la finestra hi tenim l'escalfador, allà també hi cuinem.

Aquest migdia el pare ha pujat preocupat. Jo i la mare estàvem cuinant mentre el meu pare i l'Aart eren a la fàbrica. Es veu, que al moll ha vist un grup d'homes que discutien i ha anat a veure què passava. Des de l'ajuntament han ordenat tirar avall les nostres cases. Diuen que no compleixen la normativa, i és clar que no! La **densitat** de població i la falta d'higiene és insostenible.

Torno a ser jo, l'Aleta, avui fa un més que hem vingut a viure al nou pis. Sí, sí, ara ja tenim un pis per nosaltres sols, i amb escala pròpia. El pis té dues habitacions, una d'elles dona al **pati interior**

d'illa i l'altre al carrer. El pare diu que ens hem traslladat al "sud", no se gaire que vol dir això. L'altre dia a l'escola ens van ensenyar una foto de París, i no sé si París està gaire a prop del "sud" però els carrers són molt semblants. Quan vas pel carrer les avingudes són llargues, i ara es veu que n'hi diuen **bulevards**.

Què pot ressorgir d'un trencaclosques?

Trabal Gaspar, Maria

Porten tres generacions d'investigadors intentant fer encaixar aquest trencaclosques. El seu petit laboratori s'ha convertit en un espai on milions d'idees al llarg de cent anys s'han vist cooperant amb l'objectiu de fer quadrar les peces.

Es van trobar les primeres restes al mar. Eren unes pedres esponjoses, vegetals, precioses on l'aigua havia format en elles uns traçats que en fer-los encaixar conformaven anells concèntrics. Encara s'hi podien veure els peixos nadar per la formació de canals, que havien deixat com a resultat el traçat d'unes **parcel·les**.

Però durant un llarg període de temps la investigació va restar paralitzada econòmicament i no va ser fins a descobrir la segona peça que va provocar la reactivació d'aquesta. Successivament, es van anar fent troballes provocant un gran creixement per extensió del conjunt de les peces. La creació d'un Pla va ser necessari per evitar la fragmentació dels trossos i fer un plantejament unitari d'aquests.

El conjunt que s'havia anat creant ja començava a donar cert aspecte de trencaclosques a punt de finalitzar. La geometria formava una clara estructura d'est a oest de com s'havien ajuntat les últimes peces. El conjunt de totes elles buscava connectar amb la peça original del principi amb un traçat nord. Aquest finalitzava en un dibuix en forma de trident on la pedra dibuixava un petit cercle en forma de **plaça**.

El pas del temps havia deixat al descobert d'altres marques més petites. Aquestes eren més amples que les anteriors i centrals que recordaven **bulevards**. Petits minerals **s'alineaven** formant una agregació de front continu.

Sense preveure-ho, aquest projecte científic es convertiria en l'exemple magnífic de potenciar el valor del conjunt de la investigació sense anul·lar la identitat de les seves parts individuals, superant la dicotomia entre independència i subordinació de les peces del trencaclosques.

Buscant oportunitats

Turon Armengol, Ariadna

11 d'octubre del 1917

Escric asseguda en una terrassa a la **plaça** Central. Estic esperant que toquin les dotze perquè tinc una entrevista de feina al nou hospital d'Amsterdam.

He arribat tot just aquest matí, amb l'últim tren que va sortir ahir de Berlín. Durant el viatge no he pogut dormir gens, i he aprofitat per dibuixar al quadern, em relaxa dibuixar. El tren anava ple, moltes famílies que com jo immigraven als Països Baixos per buscar una nova oportunitat.

La vida a Berlín és precària, no hi ha feina i som molts a casa. Fa un mes vaig acabar les pràctiques d'infermeria i no he trobat cap treball, ni un. He perdut la fe de pensar que puc aportar diners a la família si em quedo allà. Ahir al diari deien que Amsterdam era la ciutat de l'esperança. S'està construint un nou barri sota Penns.

Quan he arribat he donat una volta, és realment increïble. M'ha

impressionat. Els carrers són amples, totes les façanes dels edificis estan perfectament **alineades**, els arbres d'ambdues voreres formen dues línies paral·leles que vistes des de dalt d'unes escales m'han recordat una via de tren. A prop de l'estació he vist una cooperativa, situada a un carreró a dos-cents metres d'un **bulevard** que traspassa la ciutat de nord a sud, on lloguen habitacions a treballadors de l'hospital. Ja tinc allotjament.

Amsterdam és una ciutat plena de canals. N'he vist un, amb un pont, carregat de gent que anava a treballar, tots en la mateixa direcció. Friso per anar-hi amb el meu quadern.

Mai havia vist tants equipaments concentrats, hi ha una biblioteca, un poliesportiu, una plaça enjardinada i un consultori mèdic, tot al mateix barri. Tot és preciós. Aquí segur que hi estaré bé

El bar

Ventura Langa, Maria

Era el primer cop que entrava en aquell bar. Caminant sense rumb, des de lluny havia albirat un cartell vermell desgastat que destacava penjat en una **façana** que li recordava als grans palaus que només admirava en les pel·lícules d'època. Feia dues hores que havia arribat i ja era quasi negra nit, quan una cara reconeguda va aparèixer a l'entrada. L'olor de cigarret apagat i aquelles parets de fusta enfosquida pel vernís, començaven a indicar-li que era l'hora de marxar cap a casa encara que si no hagués estat per aquell vell conegut el qual havia interromput la seva bombolla, no ho hauria fet pas.

Va guardar el bolígraf de tinta vermella i l'extravagant llibreta que sempre carregava amb ella i d'amagatotis va pagar i va sortir. El fred se li va calar dintre; però el vespre havia estat tot el que esperava i se sentia satisfeta. Es va posar els auriculars i va girar a la dreta pel **bulevard** pel qual havia arribat abans. Caminava sense pressa, distreta mirant les rajoles es va sobresaltar quan els fanals es van encendre, eren d'una llum càlida que només

permetia il·luminar punts concrets. No hi havia ningú a tan altes hores de la nit, inconscientment va accelerar el pas i va abaixar la música. Escoltava “Yesterday” dels The Beatles quan per fi va veure la **plaça** que recordava. Estava desolada, només hi havia un petit grup de joves que reien i una parella encaramel·lada en un banc. La va creuar, no sabia ben bé on mirar, notava un neguit a la panxa que la feia estar atenta. Va dirigir-se cap al carreró que li permetia fer el camí més curt, les ombres que deixaven els fanals i els trams on **l’alineació** de les façanes es perdia li feien pensar que no estava sola. Al cap de cinc minuts, s’apropava al portal de casa i va començar a treure les claus. En arribar, ja estava preparada per obrir la porta hàbilment, entrar i assegurar-se que quedava tancada darrere seu.

La Magda havia arribat a casa.

Rodamons

Vives García Del Real, Claudia

Era un dia solejat i havia aprofitat per sortir al **pati interior d'illa** per jugar a la pilota amb els meus amics. Li vaig passar la pilota al Marc, el Marc a la Paula, i ella a mi. Però jo, el més dolent dels tres, la vaig xutar en direcció contrària, i aquesta va sortir del pati el qual estava connectat amb l'espai públic. En uns segons l'havíem perdut de vista.

- Ves a buscar-la corre! Que la perdrem!

Els meus amics em cridaven que anés a buscar-la, tenien raó suposo, havia estat jo qui l'havia llençat fora. Em feia una mica de por sortir del pati sol, mai ho havia fet. Em donava una mica de respecte **l'alineació** de les cases i perdre'm en la seva monotonia.

Però ho vaig fer, vaig sortir del pati. Per sort, o això creia, vaig sortir a un carrer molt ample i llarg, **bulevard** li deien, el qual em va facilitar veure la pilota rodolant, cada cop més i més lluny.

Vaig començar a córrer darrere d'aquesta. Ja quasi la tenia, estava a punt d'agafar-la... No! Un senyor que corria a treballar no la va veure, i li va donar un cop de peu que va canviar completament el rumb de la pilota. Es va endinsar encara més en la **densitat** de gent que caminava pel carrer en direcció la **plaça** de l'estació. Si la pilota arribava a aquella plaça, estava perdut, tants carrers es bifurcaven des d'aquell punt que seria impossible recuperar-la. No la veia, l'havia perdut completament de vista. I si m'enfilava a una **façana** per veure-la? Vaig descartar ràpidament aquella idea de bojos, preferia perdre la pilota abans que la meva vida.

Ja em disposava a rendir-me quan un senyor alt la va veure, i la va aixecar enlaire:

- Algú ha perdut aquesta pilota vermella?!

Vaig córrer fins aquella mà, i li vaig donar les gràcies tots els cops possibles quan me la va tornar.

Màgicament, vaig aconseguir tornar al pati amb ganes de veure als meus amics que devien estar preocupats.

- Ei molt bé! Gràcies per recuperar-la, però no calia. Durant aquest temps hem decidit que a partir d'ara jugarem a un altre joc, ens hem cansat de jugar a la pilota.

Una ciudad, su historia, su invitación

Weiss Antonia, Sophie

La **plaza** frente de la estación está tocada del sol y visitada poco en este día. Si se observan las personas que relajan y viven sus vidas, caminando en grupos pequeños, no se da cuenta del tamaño de la ciudad, la **densidad** de edificios, apiñados al borde de la calle.

Sus **fachadas** miran la calle, como si contemplarían una obra de arte animada. Pero quizás es el opuesto: Nosotros, peatones, habitantes o visitantes, mirando sus ventanas que intentan a contar los cuentos de sus habitantes, **parcela** a parcela, planta a planta: pegatinas coloradas de vidrio, cortinas viejas, cadenas de luces, plantas de maceta tras de cristal. En los balcones hay plantas, mesas y sillas, desidiosos y vacantes en la luz solar tan temprano. Es una imagen muy bien conocida, aunque esta ciudad es un lugar desconocido por su mismo.

De la plaza se ven **bulevares**, flanqueados con árboles, aperturas a la ciudad después de un horizonte que solo se puede suponer.

Es una ciudad grande que se esconde y no se puede entender a primera vista.

Tiendas multicolores se derraman en la acera, atrayendo gente con sus ofertas y escaparates amenos. En las **alineaciones** se reconoce la ciudad extendida, una invitación para sus visitantes a explorar sus calles abundantes...

